

• II •
DYSNOMIA

DYSNOMIA
• II •

Dysnomia e o zeiță rea!

Neîmblânzită, nelegiuită și niciodată perfectă.

O invocăm pe Dysnomia și ne revendicăm de la ea.

Ne e alături când zgâriem curioase și timide,

apoi sfâșiem furioase, cu toată frica și durerea, prin straturile opresiunilor la care am fost supuse.

Este acolo când ne revoltăm, când urlăm,

ne încurajează să lovim cu tot ce avem în structurile găunoase,

dar devastatoare

și hiper-adaptabile ale capitalismului hetero-patriarhal.

Structuri care ne intră sub piele, ne acaparează corpurile, mințile și inimile,

ne deconectează, mecanizează și atomizează.

Structuri care ne-au adus aici,

la un pas de sfârșitul lumii așa cum o știm.

Dysnomia ne ghidează, ne arată înțeleșurile ascunse,

sursele de putere nebănuite, ne arată

cum să creștem viață pe un teren aspru, arid.

Dysnomia e forța regăsită, forța noastră de la începuturi

-

dospită, crescută, înmulțită-mpreună.

E foc, furie, iubire, schimbare, revenire, vindecare, grijă, tandrețe, luptă, răgaz.

Dysnomia e fluidă, se regenerează și se transformă,

iar noi ne transformăm odată cu ea.

kellajaja

“

**Văd eroticul
ca pe cea
mai intensă
forță vitală, o
forță care ne
deschide
către o viață
completă**

AUDRE
LORDE

2101024 11171002
🔄 jerichobrown1

Practicile eroticului - eroticul este putere

*Extras din Sister Outsider:
Eseuri și cuvântări -
Audre Lorde*

NOTA EDITOARELOR

Considerăm că acest text este despre spiritualitatea trăirilor senzoriale. Și e un text frumos și puternic, de recuperare și unificare a emoțiilor cu senzațiile și integrarea lor în actele noastre politice.

E o încurajare pentru noi toate să ne explorăm plăcerea și bucuria ca act de putere într-o lume în care încă suntem tratate ca obiect de dorință în loc de partenere în descoperirea plăcerilor comune.

Așa definește Audre Lorde eroticul, încântare pentru conexiunea cu noi însene în totalitatea noastră, cu cei din jur, cu lumea; eroticul ca sursă de putere pentru luptele noastre.

Cu toate acestea, eseul a fost scris acum 31 de ani. În toți acești ani feminismul și-a extins limitele. Femeile din diferite clase, meserii, etnii, geografii, corpuri și-au făcut loc și au contribuit la lărgirea luptei anti-patriarhale.

În text, eroticul este pus în opoziție cu pornografia. Acceptăm că industria pornografică era diferită de ce este acum. Interpretăm pornografia la care face referință Audre Lorde (ca feministă de culoare lesbiană anticapitalistă) ca un consum capitalist de imagini și senzații, o comodificare a corpurilor și emoțiilor în scopuri de profit, o muncă sexuală lipsită de demnitate nu prin natura ei ci prin condițiile de muncă, prin lipsa de putere a femeilor de a își reprezenta dorințele, fanteziile, propria plăcere.

Cu toate acestea, de-a lungul timpului multe femei din industria pornografică s-au luptat pentru a-și câștiga demnitatea, autonomia și puterea. Această luptă a produs schimbări radicale. Astfel opoziția erotic-pornografic în contextele contemporane este reduționistă. Am ales să traducem pornography cu „consum detașat de senzații”, considerând că păstrăm astfel sensul pe care autoarea îl dădea pornografiei, încercând însă să nu călcăm peste luptele și victoriile altor femei.

Sunt multe feluri de putere, putere pe care o folosim, pe care nu o folosim, pe care o recunoaștem ca atare sau ca altceva. Eroticul este o resursă interioară nouă, aflat pe un plan profund feminin și spiritual, bine înrădăcinat în puterea simțurilor noastre neexprimate și (încă) nedescoperite.

Pentru a se reproduce, toate formele de opresiune trebuie să corupă sau distorsioneze acele surse de putere care pot genera energie pentru schimbare, aflate în interiorul culturilor celor oprimați.

Pentru femeia asta a însemnat sufocarea eroticului ca sursă de putere și informație în viețile noastre. Culturile vestice ne-au învățat să fim

suspicioase cu această resursă, să o defăimăm, să o abuzăm, să îi minimizăm valoarea.

Pe de-o parte, eroticul a fost încurajat în mod superficial ca semn al inferiorității feminine; pe de altă parte, femeile au fost făcute să sufere și să se simtă atât demne de dispreț, cât și demne de suspiciune - prin simpla existență a acestuia.

De aici e doar un mic pas până la credința falsă că doar prin exterminarea eroticului din viețile noastre, femeile pot fi cu adevărat puternice. Dar această putere e iluzorie, e modelată din tipare masculine de putere. Noi, femeile, am ajuns să nu mai avem încredere în puterea care se naște din cea mai profundă și irațională cunoaștere a noastră. Lumea masculină ne-a pus toată viața împotriva eroticului, această profunzime a sentimentelor fiind utilă doar în ser-

viciul bărbaților, prea înfricoșați să exploreze aceeași profunzime în interiorul lor.

Așa că femeile sunt ținute la distanță, în poziții inferioare pentru a fi mulse psihic, asemeni coloniilor de afide ținute ca sursă vitală în subordinea furnicilor-stăpâni.

Dar eroticul ne oferă un izvor etern de forță stimulatorie pentru noi toate cele care nu ne temem de forța sa revelatoare, care nu picăm pradă credinței ca senzațiile ne sunt îndeajuns.

Eroticul a fost adeseori definit greșit de către bărbați și folosit împotriva femeilor. A fost transformat în senzație confuză, trivială, psihotică și plasticizată. Din acest motiv, ne-am îndepărtat de explorarea și considerarea eroticului ca sursă a puterii și a informării, confundând-o cu pornograficul. Pornografia este însă o negare directă a puterii eroticului, pentru că reprezintă suprimarea emoției adevărate. Pornografia separă senzația de emoție.

Eroticul este relația dintre simțirea sinelui și haosul celor mai puternice sentimente ale noastre. Este o trăire puternică a satisfacției la care, odată ce am experimentat-o, știm că putem aspira. Pentru că am simțit deplinătatea profunzimii acestei trăiri și i-am recunoscut forța, din demnitate și respect de sine nu ne putem mulțumi cu mai puțin

Nu este niciodată ușor să cerem tot ce e posibil de la noi însene, de la viețile noastre, de la munca noastră. Pentru a hrăni potențialul din noi trebuie să trecem dincolo de mediocritatea încurajată de societatea noastră. Dar a ceda fri-

cii de simțire și de muncă până la capăt este un lux pe care numai cei lipsiți de intenție și-l pot permite, iar cei lipsiți de intenție sunt cei ce refuză să își ghideze singuri destinele.

Această dorință interioară de împlinire pe care o deprindem din erotic trebuie să nu fie confundată cu presiunea de a fi perfecte, nici noi, nici altele. O asemenea presiune este un blocaj pentru toată lumea implicată în această căutare. Căci eroticul nu este numai despre acțiune; ci și despre cât de acut și de complet putem simți în timpul acțiunii.

Odată ce știm dimensiunea la care suntem capabile să simțim satisfacția și deplinătatea, putem apoi să explorăm ce aspecte ale vieții noastre ne aduc cel mai aproape de acea împlinire. Scopul fiecărui lucru pe care îl facem în viețile noastre, ale copiilor noștri, este să le facem mai bogate și mai posibile.

Sărbătorind eroticul în toate inițiativele noastre, munca mea devine o decizie conștientă - un leagăn mult dorit în care m-am așezat cu recunoștință și din care m-am ridicat puternică.

Bineînțeles, femeile cu o astfel de putere sunt periculoase. Așa că suntem învățate să separăm eroticul de cele mai vitale zone ale vieții noastre, mai puțin însă de cele sexuale. Iar lipsa preocupării pentru sursa eroticului împreună cu lipsa satisfacțiilor în munca noastră sunt resimțite prin frustrarea față de tot ceea ce facem. De exemplu, cât de des ne iubim cu adevărat munca chiar și în momentele cele mai dificile?

Principala oroare a oricărui sistem care definește binele în termeni de profit și nu în cei ai nevoii umane, sau care definește nevoia umană excluzându-i componentele sale psi-

hice și emoționale - principala oroare a unui astfel de sistem este că ne fură toată valoarea erotică, puterea erotică și dorința de viață și împlinire din munca noastră.

Un asemenea sistem reduce munca la o parodie a necesităților, o datorie prin care ne câștigăm pâinea sau prin care ne uităm pe noi însene și persoanele pe care le iubim. Dar acest lucru este pe același plan ipotetic cu a orbi un pictor, a-i spune apoi să-și îmbunătățească munca și să se bucure de actul picturii. Nu este numai aproape imposibil, ci și de o cruzime profundă.

Ca femei, trebuie să explorăm căile prin care lumea noastră poate fi cu adevărat diferită. Vorbesc aici de nevoia de a regândi calitatea tuturor aspectelor vieții și muncii noastre, despre cum ne conectăm cu ele și cum răzbatem mai departe.

Însuși cuvântul „erotic” provine din cuvântul grec „eros”, personificarea iubirii în toate aspectele sale - nașterea haosului, personificarea puterii creative și armoniei. Atunci când vorbesc de erotic, discut despre acesta ca despre o afirmație a forței vitale a femeilor; despre acea energie creativă plină de putere, despre cunoașterea și folosirea ei în limbajul nostru, istoria, dansul, iubirea, munca și viețile noastre.

Există încercări frecvente de a echivala pornografia cu eroticul, două utilizări diametral opuse ale sexualului. Din cauza acestor încercări, a devenit la modă să separi spiritualul (psihicul și emoționalul) de politic, să le privești ca fiind contradictorii sau antitetice.

„Ce vrei să spui cu asta? O revoluție poetică? Un traficant de arme care meditează?” În același mod, am încercat să separăm spiritualul și eroticul, drept urmare să reducem spiritualul la o lume a afectului aplatizat, o lume a pust-

nicului care aspiră să nu simtă nimic. Dar nimic nu este mai departe de adevăr. Întrucât poziția de ascet este una a fricii, a celei mai profunde imobilități. Obsesia supremă a ascetului e abstenența. Iar aceasta nu e o formă de autodisciplină, ci una a negării de sine.

Dihotomia dintre spiritual și politic este de asemenea falsă și vine din lipsa de atenție față de cunoașterea noastră erotică. Căci puntea care le leagă este însuși eroticul - senzualul - prin manifestările fizice, emoționale și psihice a ceea ce este mai adânc, mai puternic și mai bogat înăuntrul fiecăreia dintre noi, împărțit între noi: trăirile iubirii, în cele mai adânci înțelesuri.

Văzută dincolo de superficial, o propoziție precum „Simt că e ce trebuie” recunoaște puterea eroticului ca formă de cunoaștere adevărată, aceasta fiind prima și cea mai puternică lumină călăuzitoare către orice înțelegere. Iar înțelegerea este o slujnică care poate doar s-o servească, s-o clarifice și s-o pună în cuvinte pe acea cunoaștere, cunoașterea profund înăscută. Eroticul este protectorul sau doica cunoașterii noastre cele mai profunde.

Eroticul funcționează pentru mine în mai multe feluri, iar primul este înzestrarea cu putere care se naște din orice act comun profund cu altă persoană. A împărți bucuria, fie ea fizică, emoțională, psihică sau intelectuală cu altcineva, formează o punte de înțelegere reciprocă a ceea ce până atunci părea ca nu poate fi înțeles, reducând astfel amenințarea diferențelor.

Un alt mod important prin care funcționează legătura erotică: îmi eliberează, deplin și fără frică, trăirea plăcerii și a bucuriei. Felul în care corpul meu se mișcă pe muzică și se deschide, ascultându-și cele mai primordiale ritmuri, astfel încât fiecare nivel la care pot simți se aprinde în fața experienței erotice satisfăcătoare. Și aceasta se poate trăi fie prin dans, fie prin construirea unui raft de cărți, prin scrierea unui poem sau prin analiza unei idei.

Acea conexiune cu sinele, împărtășită cu ceilalți, este o măsură a bucuriei pe care mă știu capabilă să o simt, o reamintire a capacității mele de a simți. Și acea cunoaștere

profundă și de neînlocuit a capacității de a mă bucura, cere vieții mele să fie trăită cu conștiința faptului că acea satisfacție este posibilă și nu trebuie să fie numită nici căsătorie, nici Dumnezeu, nici viață după moarte.

Acesta este motivul pentru care eroticul este atât de temut, încât este adesea retrogradat (spațiului) dormitorului. Odată ce începem să simțim profund toate aspectele vieții noastre, începem să cerem de la noi însene și de la căutările vieților noastre să fie și să se simtă în conformitate cu acea bucurie de care noi știm că suntem capabile. Cunoașterea erotică ne dă putere, devine o lentilă prin care examinăm toate aspectele existenței noastre, forțându-ne să le evaluăm cu sinceritate pe acelea care sunt irelevante. Și aceasta este o responsabilitate semnificativă, proiectată din interiorul fiecăreia dintre noi, de a nu ne mulțumi cu convenabilul, cu ce e șubred, cu așteptările convenționale și nici cu ce e doar confortabil.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cumpăram cutii de plastic cu margarină albă, incoloră, cu o peletă mică, intensă, de culoare galbenă, cocoșată ca o pasăre topaz, chiar în interiorul pielii clare a pungii. Lăsam margarina să se înmoaie puțin și apoi pișcam mica peletă pentru a o sparge în interiorul pungii, eliberând galbenul puternic în masa ștearsă și moale de margarină. Apoi, luând-o cu grijă între degete, o frământam ușor înainte și înapoi, iar și iar, până când culoarea se răspândea în tot sacul de margarină, colorând-o în întregime.

Găsesc eroticul ca un astfel de miez înăuntrul meu. Atunci când este eliberat din peletele sale intense și constrânse, curge și îmi colorează viața cu un fel de energie care mă înalță, mă sensibilizează și dă consistență întregii mele experiențe.

Am fost crescute să ne temem de „da-urile” din noi, de poftele noastre cele mai adânci. Dar odată recunoscut, acele care nu ne îmbogățesc viitorul își pierd puterea și pot fi alterate. Frica de poftele noastre cele mai adânci le menține demne de suspiciune și negreșit puternice, căci pentru a suprima orice adevăr înseamnă să-i dai putere dincolo de duranță. Teama că nu putem să creștem, dincolo de orice distorsiuni despre care avem impresia că există în noi însene, ne face docile, loiale și submisive, definite de exterior, adaptate la multiplele opresiuni împotriva noastră ca femei.

Atunci când trăim în afara noastră, ghidate doar de direcții exterioare nouă, în loc de cunoașterea și nevoile noastre profunde, când trăim departe de acei îndrumători erotici din interiorul nostru, ne lăsăm viețile conduse de forme externe și alienante, ne conformăm nevoilor unei structuri care nu are nimic de a face cu nevoile umane, nemaivorbind de cele individuale.

Dar când începem să trăim din interior în exterior, conectate la puterea erotică din noi însene, permițând acelei puteri să ne informeze și să ne lumineze acțiunile asupra lumii din jurul nostru, atunci începem să fim responsabile față de noi însene în cel mai profund sens. Căci, pe măsură ce începem să recunoaștem sentimentele noastre cele mai adânci, începem să renunțăm, din necesitate, la a ne mai mulțumi cu suferința, auto-negarea și amorțea care, adesea, par a fi singurele alternative în societatea

noastră.

Sinele nostru integrează actele împotriva opresiunii, motivate și împuternicite astfel din interior. Conectată la erotic, devin mai puțin dispusă să accept lipsa de putere sau celelalte stări existențiale impuse care nu-mi sunt naturale, cum ar fi resemnarea, disperarea, modestia, depresia, negarea de sine.

Si da, există o ierarhie. Există o diferență între a picta un gard negru și a scrie un poem, dar numai una cantitativă.

Pentru mine, nu există nici o diferență între a scrie o poezie bună și a pluti în lumina soarelui alături de corpul femeii pe care o iubesc.

Asta mă aduce la ultimul sens al eroticului.

Să împărtășim puterea sentimentelor unele cu altele nu înseamnă să ne folosim de sentimentele cuiva ca și cum ne-am folosi de-un șervețel. Când ne depărtăm de experiența noastră trăită, erotică sau de orice fel, ne folosim de sentimentele celeilalte, în loc să ne conectăm la trăirile noastre comune. A ne folosi de ele fără consimțământ înseamnă abuz.

Pentru a întrebuița simțirea erotică în practicile noastre zilnice, trebuie mai întâi să o recunoaștem.

Împărtășirea trăirilor profunde este o nevoie umană. Dar, în cadrul tradiției euro-americane, această nevoie este satisfăcută de anumite uniuni erotice proscrie. Aceste pretexte sunt aproape întotdeauna caracterizate de o ignorare simultană, o scuză pentru a le numi altcumva, fie că este vorba de o religie, de o formă de violență colectivă, de o criză încărcată de nervozitate sau chiar și de o joacă de-a doctorul. Iar această denumire greșită a nevoii și

manifestării ei dă naștere acelei distorsiuni care - abuzul asupra simțirii.

Când ignorăm importanța eroticului în dezvoltarea și sprijinul puterii noastre sau când ne ignorăm noi pe noi înșene, atunci când ne satisfacem nevoile erotice la unison cu ceilalți, ne folosim reciproc ca obiecte de satisfacție în loc să împărtășim bucuria satisfacerii, în loc să formăm conexiuni între asemănările și diferențele dintre noi.

Refuzul de a conștientiza ceea ce simțim în orice moment, oricât de confortabil ar părea, înseamnă negarea unei mari părți din experiență; înseamnă să ne permitem să fim reduse la obiecte de consum, la abuz și absurd. Eroticul nu poate fi resimțit la mâna a doua. Ca feministă lesbiană de culoare, am un sentiment special, o anume cunoaștere și înțelegere pentru acele surori cu care am dansat, am flirtat sau chiar m-am certat. Această participare profundă a fost de multe ori precursora acțiunilor comune care nu ar fi fost posibile înainte. Dar această încărcătură erotică nu este ușor împărtășită de femeile care continuă să opereze în cadrul unei tradiții exclusiv euro-americane masculine. Știu că aceste lucruri nu-mi erau nici mie accesibile când încercam să-mi adaptez conștiința la acest mod de viață și simțire.

Abia acum descopăr din ce în ce mai multe persoane care se identifică drept femei, suficient de curajoase să riște să împărtășească cu altcineva încărcătura electrică a eroticului, fără a vrea să-și întoarcă privirea sau să fugă și fără a distorsiona natura extrem de puternică și creativă a acestui transfer.

Recunoașterea puterii erotice din viețile noastre ne poate da energia să tindem către o schimbare de la rădăcină a acestei lumi, mai degrabă decât să ne mulțumim cu o simplă înlocuire de personaje în același scenariu extenuant.

Nu numai că atingem sursa noastră cea mai profund creativă, ci acționăm feminin și auto-afirmativ în fața unei societăți rasiste, patriarhale și anti-erotice.

Scris pe corp

Young lonely queer stoned early attempts at love&sex

Prima dată când am făcut sex cu o fată, ever, nu m-am simțit în corpul meu. Îmi era frică de greșeli, doar la asta mă gândeam. Era prima ei experiență sexuală cu oricine și simțeam o responsabilitate din mai multe părți. Nici nu le pot număra cu claritate. Trăiam o presiune ca o substanță densă și grea și confuză, o substanță în care pulsau tot felul de idei opresive despre corp, sex, homosexualitate, bisexualitate, a fi femeie, a fi bărbat, a fi dorită, a dori, a fute, a face dragoste, a face sex, a te a apropria de cineva. Aveam 20 de ani, ea 19.

Avea mult păr pe cap. Dacă și-ar fi făcut o coadă ar fi fost sigur dublă față de a mea. Dar nu își făcea coadă niciodată, îl purta desfăcut, cu cărare pe mijloc. Mi-aș fi dorit foarte mult să o văd cu coadă. Mi se părea atât de frumoasă încât uram părul în spatele căruia își ascundea fața. Nu am vorbit niciodată despre asta, îmi era rușine. Ea îmi zicea des că sunt frumoasă, dar nu am crezut-o niciodată. Cuvintele ei mi se păreau parte dintr-un script, ceva ce sigur se simțea obligată să-i zică prietenei ei. Erau vremuri în care încă nu conștientizasem că mă confruntam cu disordered eating și îmi uram corpul. Mi se părea imposibil ca cineva să fie atras de mine, mai ales o tipă. Simțeam foarte puternic că m-am prefăcut toată viața că sunt fată, fără să înțeleg codurile și regulile feminității. Mă prefac că sunt fată într-un mod atât de prost și penibil. Simțeam că oricând cineva ar fi putut să mă descopere: aha, dar tu chiar nu știi să fii fată! Ce ești de fapt?

Presiunea de a fi cu cineva care, în viziunea mea de atunci, chiar era o tipă - nu o faker ca mine - mă făcea să mă simt foarte anxioasă. Și faptul că eu eram prima tipă pe care o plăcea, prima ei experiență queer, să zicem, adăuga un extra layer de presiune. Vreau să se simtă foarte bine, nu vreau să se simtă dezamăgită că nu sunt bărbat, nu vreau să își dea seama ca nu știu ce să fac, vreau să se simtă foarte

bine, vreau să o sărut foarte bine, vreau să o fut foarte bine. Cum voiam eu să fiu futută sau sărutată nu îmi trecuse prin cap niciodată. Corpul meu este ceva de care mi-am dat seama mult mai târziu.

Locuiam la o distanță foarte mică una de cealaltă. Colegele noastre de apartament erau queer friendly și nimeni nu s-a mirat când am început să ne vedem. Eram în Anglia și eram străine. Xenofobia de acolo ne izola oricum de societate, așa că nu îmi păsa de lume. Nu-mi pusesem niciodată problema cum eram privită când mă plimbam cu ea de mâna sau când ne sărutam în public. Asta nu pentru că era safe acolo, din contra. Mi-amintesc prima seară în care ne-am combinat. Ne întorceam acasă de la club și ne-am sărutat la un colț de stradă. O mașină a trecut pe lângă noi și tipul a oprit să ne scuipe, apoi a mers mai departe. Prima seară în care ne-am combinat, după o sticlă de vin roșu pentru curaj, după ce ne-am dus la club, pentru că ne era pur și simplu rușine să ne sărutăm acasă. Rușine, rușine, rușine. Dar în mijlocul straturilor de rușine era o fericire intensă, senzația că norocul există, senzația că nu pot să cred că și ei îi place de mine, nu pot să cred că nu se gândește că sunt ciudată, scârboasă, o lesbiană creepy, singura tipă queer din clasă, din școală, din oraș, din lume. Când tipul ne-a scuiat, am râs. Eram prea bete și fericite să ne pese de el. Era sfârșitul iernii.

Când a venit vara am vizitat-o la Paris, unde se angajase, și în Malta, de unde era familia ei. Era prima vară în care călătoream atât de mult singură. Nici colegile ei din Paris, nici familia din Malta nu știau că eram iubita ei. Nu cred că era despre rușinea ei de a-și face un coming out. Cred că era vina mea de fapt: niciodată nu ne-am spus deschis că suntem împreună. Eram deseori rece cu ea și încercam să îmi asum orice relație cât mai puțin posibil. Mi-e greu acum

să-mi privesc acel comportament cu compasiune. Mă judec foarte tare, I was a

@MYRCEEE

fucking asshole. În Malta, în ultimele zile, încercam să găsesc un mod frumos să mă despart de ea. Ironia de a căuta un mod frumos pentru a te despărți de cineva nu îmi scapă. Ea era pe canapea, ambele aveau un pahar de vin roșu în mână. Băutura era o constantă în relația noastră. Mă întreb dacă eram prea nesigure să fim sober împreună. Nu știu care dintre noi plângea, dar cineva sigur plângea. Ea era foarte enervată pentru că ne certam deja de o zi cu despărțirea noastră, iar eu eram obsedată de gândul că sunt grasă. Cred că absurditatea era comică, poate am și râs: „How the fuck do you care if I think you're fat now? We are breaking up and you think about how you look, what the fuck is wrong with you”. Într-adevăr, a lot was wrong with me. Mi-e greu să explic ce înseamnă să trăiești mulți ani cu obsesia pentru mâncare și corp. Logica nelogică din disordered eating te face ca în loc să plângi că te desparti de iubită, plângi de vinovăție că ai mâncat cina. Și apoi plângi pentru că te simți vinovată că plângi pentru că ai mâncat cina în loc să plângi pentru că te desparti de iubită. Logic nu?

Am crescut într-un mediu heteronormativ, misogin și lesbo-

fobic, obsedat de frumusețea feminină. Am crescut și m-am descurcat cumva. Dar consecințele, la 20 de ani, erau că acceptam cu greu că îi place cuiva de mine. Iubirea ei mi se părea ceva lipicios, greu de suportat. Presiunea nu dispărea niciodată. Orice aș fi făcut simțeam că o dezamăgesc. Prea puțin, prea puțin. Ce ofeream era foarte puțin. Eram a lonely stoner, iar ea era atât de serioasă. Citea multe cărți, chiar și chestii în afara obligațiilor de facultate, ceea ce mi se părea incredibil. Și nu îi plăcea că fumam atâta iarbă. Nici mie nu îmi plăcea de mine când fumam, dar nici când nu fumam, deci mai bine fumam. Îmi amintesc vârsta mea de 20 ani ca o vârstă fără corp. Eram străină într-o țară străină, străină într-o casă străină, într-o relație străină. Îmi amintesc totul ca pe un vis.

Acum, câțiva ani după, mi se pare ca viața mea a devenit din ce în ce mai reală. M-am chinuit să mă împac cu experiența mea corporală, să nu mai fug afară din mine. Mi se întâmplă des atunci când fumez să îmi treacă prin cap tot felul de amintiri îndepărtate, la care nu ma gândesc în mod normal. Amintirile au forme neclare și senzoriale, sunt alunecoase, greu de analizat. Trec repede ca peștii. Acum o săptămână am fumat hash și am făcut sex cu cineva. Mă simțeam foarte bine în corpul meu, simțeam că e o planetă fără o formă anume, un teritoriu plin de posibilități. Simțeam că fiecare centimetru din corpul meu este capabil să se transforme. Și deodată o amintire despre ea mi-a înotat repede prin cap, a înotat și s-a evaporat. Măinile ei, pielea, degetele, sânii, părul, zâmbetul. Zâmbea când mă privea, într-o mică pauză, în timp ce făceam sex și ni se părea atât de incredibil că puteam să facem așa ceva între noi, era atât de frumos că se întâmpla. Asta era zâmbetul ei și asta mi-e cea mai dragă amintire. Mi se pare că pot să o ating la colțul buzelor. Să o ating cu degetele mele, de acum, cu corpul meu, de acum: prezentă, relaxată, fără atât de multă frică. What if.

A.

1→

POT SĂ MĂ AȘEZ AICI?

↑H↑...

2→

SĂ ȘTII CĂ NU, NENEA ĂLA NU A VĂZUT ÎN TINE CEVA GREȘIT CE TU ÎNCERCI SĂ ȚII ASCUNS. NU TE-A VĂZUT PE TINE „CU ADEVĂRAT”-CE-O FI ÎNSEMNÂND ȘI ASTA? ȘI NU, NU TE VEI „TRANSFORMA” ÎN NIMIC CE NU EȘTI TU -FEMEIA DE CARE ZICEA EL.

ȘTIU CĂ SIMȚI RUȘINE ȘI CONFUZIE. ÎMI PARE RĂU CĂ NU LE POȚI SPUNE LOR DESPRE ASTA. PENTRU CĂ EI, PĂRINȚII ȚĂI, SUNT RUȘINE ȘI CONFUZIE. DAR POȚI VORBI CU *MINE*.

CORPUL ĂSTA AL ȚĂU TE VA TRĂDA, VA CREȘTE PRIN TINE, ÎN AFARA TA, FĂRĂ SĂ-I DAI VOIE. VEI VREA SĂ ÎL ASCUNZI, SĂ TE ASCUNZI, IAR EI N-O SĂ ÎNȚELEAGĂ. O SĂ TE OBLIGE ȘI O SĂ TE BATĂ. ȘTIU CĂ ȚI-E FRICĂ, DAR POȚI VORBI CU *MINE*.

VEI ÎNCEPE SĂ-L URĂȘTI, PE CORPUL ĂSTA AL ȚĂU, ȘI VA FI GREU, CHIAR FOARTE, SĂ STAI CU EL(?CU EA?CU TINE?). O SĂ ÎNCERCI S-O MODELEZI, SĂ-L SCAZI, S-O ÎNFOMETEZI, SĂ-L PEDEPSEȘTI, SĂ-L FACI SĂ TE SIMȚI PRIN EA PE TINE. ȘTIU CĂ TE SIMȚI UN OM GREȘIT, DAR CREDE-MĂ, NU EȘTI. ȘI POȚI VORBI CU *MINE*.

IAR BILA DE CEATĂ E ÎNCĂ AICI, CU MINE, SĂ ȘTII. AI IGNORAT-O ȘI AM PRIVIT-O, AI UITAT-O ȘI AM REDEHUMIT-O. DAR EA TE-A CUPRINS ȘI A DEVENIT UN NOU ACASĂ. VA PĂREA CĂ DE EA NU POȚI SCĂPA-DECÂT SCĂPÂND DE CORPUL ȚĂU, DE TINE. ÎMI PARE RĂU CĂ SIMȚI AȘA, ȘI MĂ BUCUR CĂ NU AI FĂCUT-O. MĂ BUCUR SĂ-ȚI FIU ALĂTURI ACUM ȘI POȚI VORBI CU *MINE*.

SĂ ȘTII CĂ VIN ȘI CU VEȘTI BUNE. CĂ AICI, UNDE SUNT EU, CORPUL NU MAI E STRĂIN. ÎL SIMȚ A MEA, ȘI PRIN EL MĂ SIMȚ A EI, CUPRINS DE TOT CE MĂ-ÎNCONJOARĂ. CORPUL ĂSTA MĂ POARTĂ ȘI PRIN EA TE PORT PE TINE.

DAR PÂNĂ ATUNCI MAI E CEVA, IAR EU SUNT AICI ȘI POȚI VORBI CU MINE.

123 likes

crimethincdotcom Countdown to STEAL
SOMETHING FROM WORK DAY 2019!

Declar război

<< Declar război, declar război, împotriva... șefei mele de la restaurant!

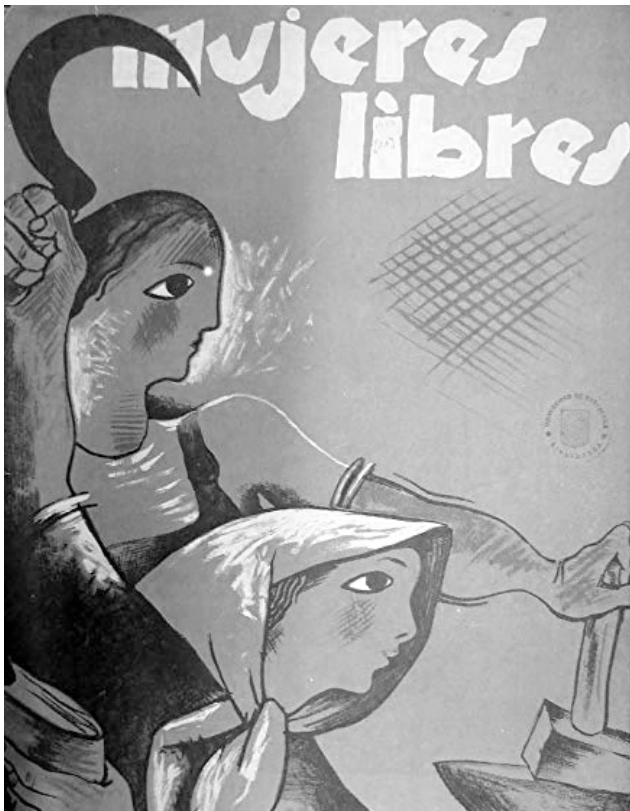
Joc în echipă: o țintim cu „vrem” în loc de minge. Apoi ne apucăm și „luăm”. >>*

Sunt joburi de-o viață sau joburi trecătoare. Când simți că nu mai poți, ori pleci mai departe, ori găsești motive să minimizezi problemele ca să nu trebuiască să o iei de la zero în altă parte. Dar de cele mai multe ori problemele încetează să fie spuse sau remarcate, se normalizează; altfel cum ai putea să continui?

Am învățat să spun: „Nu plec, nu demisionez. Țasta e locul meu de muncă”. Am descoperit o altă lume în care vălul diferenței de clasă cade de pe ochii celei care chestionează. E un alt fel de a lăsa peste tot pe unde treci loc de „bună ziua”. Să știi că ai trecut și ai îmbunătățit locul, nu că ai trecut și ai lăsat capul plecat.

Nu mi-am mai pus problema a cât de mult voi lucra aici. Atâta timp cât sunt aici, îmi asum. Nu tac, nu stau, nu aștept. Mi-am organizat colegile de muncă. Adică le-am unit. Pentru că toate suntem în aceeași plasă socială. N-am fost prietene, nu avem foarte multe în comun ca interese; dar am sădit un fel de camaraderie. La o adică lucrăm împreună mai bine de 8 ore pe zi. Am vorbit cu una, apoi cu alta, apoi cu prima să-i zic de a doua și tot așa. Una câte una, și-apoi fiecare cu câte alta, până am ajuns să facem întâlniri colective pentru că la restaurant nu aveam suficient timp să vedem lucrurile în perspectivă. Problemele la locul de muncă se văd când încep să fie discutate. În tăcere ele sunt pansamentul rănilor de acasă. Ne-am agitat.

Programul e haotic, salariile sunt mici și foarte mici

pentru cele nou venite, sarcinile tot mai multe pentru aceiași bani și vacanțele amânate constant. În plus, țin eu așa morțiș peste tot pe unde umblu să discut despre: „cum altfel?“, „cum mai bine?“, „cum mai democratic?“, „cum mai pentru noi toate?“. Chestia care mă frământă e că niciodată nu avem nimic de spus în restaurantul ăsta cu privire la îmbunătățiri, eficientizări, relaxări, viață între două farfurii servite. Adică îmbunătățirile astea, condițiile la locul de muncă, nu țin de noi,

dar pagubele întotdeauna pe noi pică. Cine controlează situația, dacă nu noi? Controlul se împarte între șefă și clienți; trăim în lumea banului acumulat în casă și a consumului savurat în farfuriile murdare maldăr în chiuveta noastră. Și zic a noastră pentru că ne-am dat seama foarte repede când am început să analizăm situația: cu excepția banilor de investiție (și ăia veniți din bancă), noi deținem afacerea, nu șefa. Noi spălăm, gătim, servim, încasăm, investim, întreținem, promovăm etc.

Ne-am întâlnit peste program și ne-am transformat nemulțumirile în cerințe.

Declar război, declar război.....

„Vrem“:

Ne luăm vacanță atunci și atunci! Angajăm o nouă colegă! Toate vrem un alt salariu și contracte noi! Sarcinile în

plus cu privire la livrări și promovare trebuie să plătim extra, în viitor rotite! Ne luăm timp în a servi clienții, cele care n-au o zi bună nu trebuie să zâmbescă, nu alergăm, nu ne stresăm, nu ne sacrificăm. Nu suntem produsele acestui restaurant. Suntem oameni. Lucrăm, nu ne servim.

Declar război, declar război...

„Luăm“:

Pe rând, organizat, de la cerința cea mai ușor de îndeplinit la cea mai complexă, de fiecare dată cu noi strategii, confruntăm șefa cu propunerile noastre. Demnitatea de a nu te lăsa călcată în picioare se simte cel mai bine când stai dreaptă față în față cu șefa și știi că toate colegile tale te susțin. Balanța se înclină diferit: o criză de neputință se desfășoară în cealaltă clasă socială, toate muncitoarele simt pentru prima dată control. Și doar ce ne-am planificat vacanțele.

Curând ne-am prezentat toate la șefă în birou, împreună, cu contracte noi: nu am negociat cu privire la ce probleme avem, am mărșăluit spre șefă direct cu soluțiile: „Ori semnăm aceste contracte, ori vei simți efectele. Nu plecăm, dar suntem pregătite să muncim doar pentru cât suntem plătite. Nu plecăm, dar suntem pregătite să vindem mai puțin. Nu plecăm, dar s-ar putea ca mâinile noastre să scape farfurii scumpe din greșeală. Nu oprim munca, dar nici nu depunem eforturi pentru a o face.“

Îți amintești momentul ăla când șeful te cheamă în birou și-ți ține predică pentru lucruri închipuite, tensiunea îți crește și nu mai știi cum să îți faci semi-înmormântarea și cum să îți controlezi toaaaaate emoțiile pentru că nimic nu ți-e permis în momentul veșnicei pomeniri? Când tragi tare balanța către tine, atacurile de panică se întâmplă în cealaltă tabără. Șefa noastră a luat-o complet razna când am confruntat-o cu propuneri. Dar noi am fost educate în reglarea emoțiilor și am avut mare răbdare la această întâmplare. Am așteptat, am lăsat-o să-și strige uimirea și șocul, frica cum că-și pierde afacerea pentru că vânzările nu sunt bune, că noi nu știm să lucrăm, că X fură bani, că

Y nu face sosurile la timp, că Z nu știe să servească la masă, etc. I-am reamintit că vrem contractele semnate în următoarele trei zile și că până atunci muncim așa cum ne știe.

Dezbinarea și empatia cu problemele lor sunt primele strategii ale șefilor ca răspuns la asemenea acțiuni. Noi n-am fost dezbinată. Și nu, nu am crezut că problemele ei sunt mai presus decât ale noastre.

A vrea mai mult (de) la locul de muncă

Am fost învățate să lăsăm peste tot un loc de „bună ziua”, să negociem cu capul plecat, să înțelegem afacerea, logica rotației banilor în companie, adică afară din propriile buzunare, să ne luptăm cu „diplomație”, să ne luptăm „frumos”, să fim de treabă. E un fel de „vreau dacă se poate, doamne-ajută, dacă îmi permiteți, nu vă supărați, vă rog și eu căci tare am nevoie...”.

Iar dacă zic „vreau!” și-atât, e agresiv, e prea direct, e cumva neacceptat. „A vrea” trebuie justificat, „a lua” e deja o osândă!

Suntem atât de inserate în logica poziției noastre de clasă: a trebuit să le repet colegelor mele, să le inoculez iar și iar motivele actului nostru de „a vrea”. Logica afacerii ierarhice e mai puternică în mințile noastre decât logica (a)facerii împreună; am normalizat rotația capitalului înspre pozițiile de vârf, am normalizat condițiile grele de muncă, am normalizat faptul că noi nu știm cum funcționează afacerea, că noi doar lucrăm, deci „șeful știe mai bine”. Dacă ceva nu e în regulă, am normalizat să ne plângem pe la colțuri. Când începi să ai toate datele pe care le are șeful tău despre tine și colegele tale, când bârfele de la colțuri ajung puncte pe ordinea de zi - îți dai seama că, și exact cum, muncitorii și muncitoarele trebuie numaidecât să recupereze controlul asupra propriei munci.

Șeful nu e niciodată prietenul tău

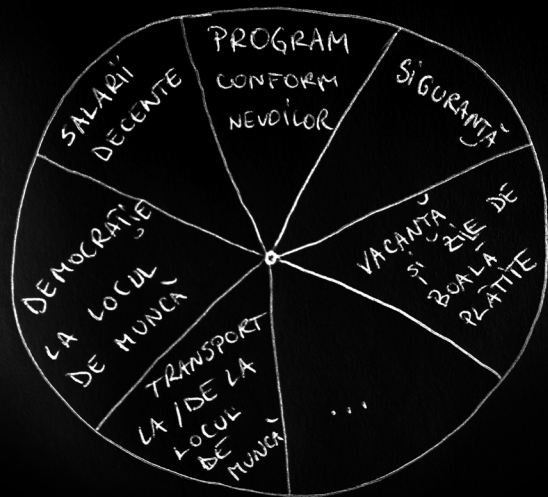
Am avut aceste conversații-confrunționale cu șefa, care au mers până la absurd, cu discursul ei de a te face să te simți prost pentru că ceri și știi ce vrei. Transformarea relațiilor de muncă într-unele de apartenență, colegialitate, prietenie, emoționalitate este doar o față amicală a exploataării. Te face să vrei beneficii personale în defavoarea colectivului pe când situația îți este doar aparent îmbunătățită.

Schimbarea nu vine cu frumosul. Negocierea în lumea asta inegală e din start un compromis pentru o aceeași orânduire.

Confruntarea ne plasează în fața celor mai grave căderi de măști și vedem ce e prioritar: omul sau capitalul.

Șefa este prietena noastră doar când nu-i atacăm profitul și nu-i știrbim controlul; când profitul e nesigur, salariile noastre sunt primele care zboară; când cerem și știm ce vrem, „suntem libere să plecăm”. Oare sunt eu neîncrezătoare în umanitate când spun că profitul precede omul în lumea asta construită pentru șefi? Dacă șefii sunt totuși destul de umani, atunci să ne încredem în asta! Vom lua și vor înțelege.

Lupta pentru o nouă orânduire

Trebuie să construim procesele prin care ne angajăm la construirea unei noi orânduiri sociale: mai democratice, mai egalitare, mai împlinite. Nu există democrație atâta timp cât există șefie; așadar deciziile trebuie luate fără șefi și lumea construită astfel să fie suficient de puternică să stea în picioare, ca o alternativă reală.

Vreau ca muncitorii și muncitoarele să se auto-organizeze și să-și invite șefii să fie colegii lor și nu invers. Iar pe șefii care nu vor să muncească, îi invit să facă o adunare generală și să decidă democratic ce or să facă cu propriile vieți atunci când muncitoarele vor prelua controlul asupra companiilor lor.

Declar război" e un joc din copilărie în care desenam un cerc mare pe asfalt, îl tăiam în felii ca de pizza la câți copii eram, și pe fiecare felie ne alegeam un nume de țară. Eu de obicei eram România sau Albania.

Apoi cu o minge în mână eu ca „România” strigam în mijlocul cercului: „Declar război, declar război împotrivaaaaa...” și în același timp în care aruncam mingea cât de sus posibil, strigam numele țării împotriva căreia era declarat războiul „....Poloniei!”.

În momentul acela toată lumea fugea, mai puțin copilul care avea „Polonia”. El trebuia să prindă mingea, să o pună în mijlocul cercului și să strige „Stop!” Atunci toți copiii

se opreau unde ajunseseră de la declararea războiului, iar „Polonia” își alegea ținta: copilul care era mai aproape sau împotriva căruia voia să se lupte.

Cu maxim 3 pași de la marginea cercului înspre copilul ales, Polonia trebuia să țintească cu mingea colegul cu pricina. Dacă îl atingea, putea să-i taie din țară; la propriu cu creta, lua o bucată din felia lui și scria Polonia pe ea. Dacă îl rata, Polonia pierdea din țară în favoarea lui. Apoi jocul se reia, până când una din țări devine majoritară în cerc.

ANI MĂRINCEAN

Nimic până la capăt

Munca în casă, gătitul, curățenia, îngrijirea hainelor, călcatul - toate îmi dau de cele mai multe ori o senzație de siguranță; faptul că pot acționa pentru a pune în ordine o bucată de spațiu din jurul meu mă liniștește, îmi dă sentimentul că pot controla ce trăiesc, că pot construi pentru mine un loc sigur între pereții casei. Trăiesc de când mă știu cu o frică de lume, de necunoscut, de nou. În general, am abordat frica asta prin confruntare directă, pentru că e dublată de o măcinare continuă, de dorința de cunoaștere și aventură, de curiozitate, de nevoia de ceva nedefinit, de un mereu altundeva. Dar în ultimii ani frica a devenit tot mai mare și a început să înghită încet încet din curaj și curiozitate; sufăr de un sindrom anxios și de episoade depresive ocazionale. Casa a devenit tot mai mult un refugiu. Felul în care este amenajat interiorul ei, culorile, spațiile de depozitare suficiente disponibile, sertarele închise și cutiile care ordonează

nenumăratele obiecte pe care le adăpostesc, ordinea lucrurilor rămase la vedere și curățenia suprafețelor expuse au început să funcționeze ca puncte de sprijin și zone de evadare. Sunt un fel de ziduri de siguranță și un mediu amniotic. Posibilitatea întoarcerii în uterul matern. O bună parte din timpul liber e o competiție cu haosul care amenință să se instaleze la orice pas în apartament: cu lucrurile de care mă dezbrac, vasele pe care le murdăresc, praful care se așterne peste tot, părul motanului care pare (părul, nu motanul) să aibă viață proprie, nevoi vilegiaturiste și capacități reproductive.

Într-un moment oarecare în afara programului de lucru, dacă sunt odihnită, alegerea în legătură cu ce urmează să fac tinde întotdeauna spre o activitate domestică. Procesul de decizie e unul complicat și plin de sentimente contradictorii. Lupta are loc între diverse nevoi: cele care (doar) par să transcendă individualul și cele personale. Nevoia de a evada într-o lume cu trăiri emoționale intense printr-un serial sau o carte, de a mă conecta cu altă ființă umană sau ne-umană, cea de

mişcare, cea de cunoaștere intelectuală se contrazic cu cea de a face muncă domestică sau cea de a oferi, în diverse moduri, timpul meu binelui societății. E un proces plin de sentimente de vinovăție, în care intelectuală feministă din capul meu o ceartă pe domestica cu spirit de sacrificiu. Ac-

tivista anxioasă și hiperempatică o ceartă pe fetița care vrea să se bucure și să se simtă în siguranță, și viceversa, și viceversa. Dar tot mai des sfârșesc prin a mă ridica și a începe să trebăluiesc. Uneori

se întâmplă fără vreun plan, sărind de la una la alta, bântuită de un sentiment confortabil că fac ce trebuie făcut și că îmi fac datoria, dar și de gândul că e o activitate fără final, fără satisfacții. Simt că nu voi duce niciodată până la capăt curățenia perfectă în tot apartamentul, că la sfârșit am să privesc obosită un colț care a rămas neîngrijit, o încăpere în care praful și părul de pisică au început deja să se depună.

În prima parte a copilăriei, până pe la 10 ani, am fost încurajată exclusiv în direcția studiului și a lecturii. Rezultatele foarte bune la școală au stabilit standarde și așteptări (din partea familiei, dar și a mea) care aveau să rămână neschimbate până la sfârșitul liceului. În timp, pretențiile de la mine au căpătat și alte dimensiuni, iar discursul în familie a început să se schimbe. După 10 ani, odată cu îngreunarea situației economice din cauza creșterii numărului de copii (am ajuns să fim 3 surori și un frate) și a tranziției eterne la capitalism, a fost nevoie să devin responsabilă (împreună cu sora cea mai mare) de diferite activități domestice. În prima etapă

au fost curățenia și ajutorul la munca în grădină. Apoi s-au adăugat gătitul, spălatul rufelor, călcatul și îngrijirea fraților mai mici pe măsură ce mă apropiam de liceu. Părinții îmi cereau lucrurile astea fără prea multe justificări: asta era situația, eram mulți și săraci, trebuia să contribuim cu toții. Dar discursul în familia extinsă era adeseori mai complex: da, e foarte bine că studiezi, dar nu e de ajuns pentru a fi un copil bun pentru părinții tăi; nu o vezi pe maică-ta, săraca, ce amărâtă e cu atâtea pe cap? Crezi că dacă ești deșteaptă ești mai bună decât altele? Adevărata bunătate, adevărata ta valoare ca fată stă în capacitatea de a-ți ajuta mama.

Îmi amintesc cum munca domestică devenise o activitate de rutină, precum lecțiile sau vizionatul emisiunilor pentru copii și adolescenți. O întâmpinam adeseori cu frustrare, protestam verbal dar, adesea, presiunea emoțională, simțul datoriei și conformismul câștigau. Față de mama aveam sentimente contradictorii: de ce nu e mai harnică, de ce nu muncește mai eficient (așa cum mi se părea că o fac mamele colegelor de școală),

de ce a făcut atâtea copii dacă nu e capabilă să-i îngrijească? Dar vedeam și că e de fapt imposibil să se descurce singură cu toate sarcinile. Vedeam că ajungea epuizată de la serviciu și trebuia să o ia de la capăt cu munca. Vedeam și conflictele ei cu tata, care nu era niciodată mulțumit de ea și de noi. Vedeam că era nefericită. Mi-era milă de ea și o învinuiam în același timp.

Cu tata era și mai complicat. El era un model: muncea ziua la fabrică și seara în

grădină fără să se plângă, cu un puternic simț al datoriei față de familie. Nu-și cumpăra nimic pentru el, nu mergea în concediu și cerea și din partea noastră o dedicare asemănătoare. Dacă nu ar fi fost tot timpul coleric, nemulțumit de noi, aș fi spus că iubește cu adevărat munca, dar acum cred că de fapt era felul lui de a-și manifesta frustrarea că nu are o viață mai liberă, că nu are timp să citească și să sculpteze (asta îl pasiona).

Mă simțeam în siguranță, la adăpost de reproșurile și

țipetele lui, doar atunci când știam că mi-am făcut datoria perfect. Atunci când aveam rezultate impecabile la școală și mă achitam de toate sarcinile domestice: când casa arăta curată, când sora mea cea mică era cuminte la televizor sau în curte (și nu pe coclauri unde obișnuia să evadeze dacă nu o supravegheam cu atenție), când mâncarea era încălzită și masa așternută la ora 17 (ora întoarcerii lui de la fabrică). Dacă totul decurgea bine și nu îl enerva nimic, puteam să stau liniștită să mă ocup de lecții sau să citesc ceva până seara. Dacă în schimb găsea ceva ce îl enerva - de cele mai multe ori găsea - mă ocupam tot cu lecții sau citit, dar fără a fi liniștită. Ar trebui să mă surprindă atunci iluzia că nu voi mai suferi de anxietate dacă locuința mea e în perfectă ordine?

Sâmbăta și duminica erau zilele de curățenie generală: curățat covoare, spălat geamuri, reordonat biblioteca și dulapurile de haine. Dacă nu făceam curățenie în casă, era de muncă în grădina noastră, sau a bunicii din alt sat, sau în grădina de pe deal la care ajungeam după o oră de mers pe jos. Liniștea se așternea

doar după amiaza, vreo două ore, când părinții și frații mai mici dormeau și puteam, din nou, să mă ocup de lecții sau să citesc. Spre seară o luam de la capăt cu munca, sau, arareori și numai în vacanțe, primeam acordul să ies în orașul unde începusem

ședea să muncesc în vreun fel atunci când o vizitam și îmi făcea toate plăcerile pentru ca eu să mă concentrez pe învățat. Alta considera că învățatul e mai puțin important și că trebuie să-mi ajut mama. O vecină își folosea cei cinci copii la muncile câmpului și îngrijirea animalelor. Alta își proteja fiica de aproape orice fel de muncă pentru a-i da timp să învețe. O bunică curăța obsesiv cele două camere în care locuia cu bunicul și ne mai ajuta și pe noi la curățenie, preluând din sarcini pentru ca eu și sora mea să studiem. O alta își ținea casa într-o stare deplorabilă, plină de mizerie și urât mirositoare, suferea de depresie și era dependentă de alcool, în timp ce ne tot repeta că trebuie să fim alături de mama. Nici astăzi nu știu cine proceda corect de fapt, cine avea dreptate, pe cine ar fi fost mai bine să ascult. Așa cum nu știu dacă e mai bine să mă concentrez pe studiu și să ignor praful din casă, sau să fac întâi curățenie lunară și apoi, obosită, să folosesc timpul care rămâne pentru studiu. Sau să le practic pe amândouă cu moderație și, implicit, să nu fac suficient de bine nici una, nici alta.

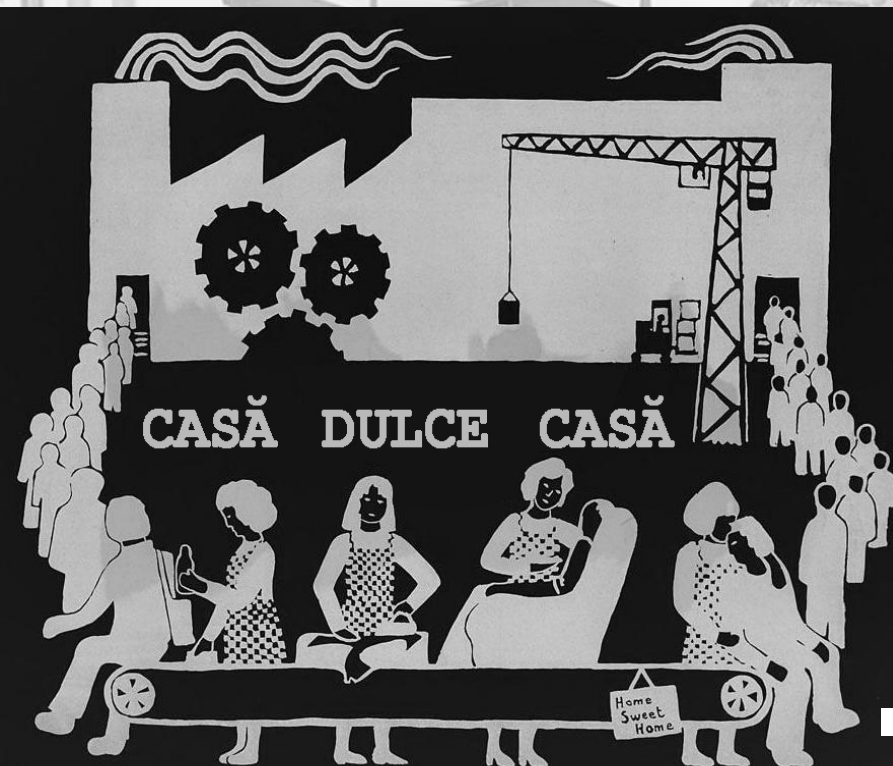
liceul, să petrec două-trei ore cu prietenii în parc. Probabil de aceea, până în ziua de azi, nu simt că merit să mă relaxez sau să-mi petrec timpul în mod plăcut decât dacă sunt epuizată fizic.

Mesajele pe care le primeam despre responsabilitățile mele ca fată erau de fapt amestecate: o mătușă mă împ-

Știu că dacă nu fac și muncă domestică și muncă intelectuală mă simt vinovată și sunt anxioasă, așa cum era tata și cum am învățat de la el să fiu. Știu că dacă intru într-o locuință murdară, mă deprim, așa cum era bunică alcoolică. Știu că dacă am musafiri și casa nu arată decent, sunt o femeie incompletă, leneșă, așa cum am învățat de la vecinele din sat. Știu că nu pot sta nepăsătoare într-un context în care alte femei muncesc, gătesc, aștern și strâng mese, trebuie să particip și eu, așa cum o făceam zi de zi acasă cu mama și uneori în familia extinsă, la nunți,

botezuri și înmormântări. Știu că nu pot fi indiferentă în preajma unui copil mic și mă simt responsabilă pentru siguranța lui, chiar dacă sunt și alți adulți în jur, așa cum mă simțeam față de sora mea cea mică. Am fost educată ca să devin o femeie domestică și am fost educată ca să devin o femeie intelectuală, am fost educată pentru a fi o fiică bună, o mamă bună, dar și o femeie curioasă, inteligentă, implicată social, creativă... și eu nu reușesc să fiu nimic până la capăt.

LNA

Despre corp: sinteza luptei

1.

Corpul meu este egal cu mine.

Eu sunt corpul meu.

Spun că strănut, zâmbesc sau tremur

Dar nu e deloc

așa de simplu.

Corpul meu nu-mi aparține.

Noi suntem unul și aceeași

Și nu există nimic

Care să ne mai separe.

Între noi nu există

nici un fel de spațiu

și nici o relație de proprietate.

Nu sunt stăpâna corpului meu și nici

prizoniera lui.

Istoria noastră e una.

Am iubit și ne-a fost frică

în același timp.

Cine pe cine a folosit?

- v-aș fi întrebat înainte.

Unele ar fi spus:

- mâinile ne-au folosit gândurile
- lacrimile ne-au folosit durerea
- sexul ne-a folosit inimile

Și, în general,
Ca să nu se prefacă în cretă,
Corpurile noastre
ne-au folosit visele.

Altele ar fi tăcut, rușinate și pline
de frustrare și teamă.

Și altele, în sfârșit,
suratele mele,
ar fi râs -
corpurile noastre? Nici nu le mai băgăm în seamă!

Dar astea sunt întrebări și răspunsuri
Care vin din trecut.

Acum spunem:
Nici un adevăr nu se "descoperă",
nu se "află",
Nu se "caută", ca avuțiile,
cum au crezut, în cruzimea lor,
toți exploratorii pământului.

Spunem:
"Adevărul este locul în care
noi ne aflăm."

Spunem:
Noi ne aflăm aici,

unde
creștem prin crăpături și ferestre,
curgem pe străzi, peste tot,
ne auzim tot mai tare când ni se unesc șoaptele
și ieșim de prin colțuri când aflăm că nu suntem singure.

Adevărul ne aflăm aici,
în timp ce regăsite, ne răsucim;
în timp ce mișcate, începem schimbarea.

2.
Ca să nu mai vorbim despre corp
Ca despre încă un obiect
bun la toate, fragil, perisabil și straniu,
ca despre un "el" separat,
Ca să nu ne mai umple de milă sau draci,
teroare, hipnoză,
și ură
hai să-l numim "carne".
Numai că în limba asta
"carnea mea"
sună dezordonat.

În limba asta,
"carnea mea"
se pronunță ca "haos".

Dacă spunem:

sunt o
înfricoșată sau veselă
bucată

din această materie fără sfârșit,
moale și otrăvită,

pe limba asta se înțelege
că încă lipsite de rost,
dormim, așteptând
Privirea care să ne însemne.

Pe limba asta, "carnea mea" e un strigăt:
ne pomenim incolțite.
Din orice loc se aprinde
câte o Privire care vrea
Să ne înroșească.
Să ne apese ca să plesnim și din noi
să țâșnească în sfârșit Noul.

Bună-n cruzimea ei doar ca să potolească o Foame,
"carnea mea" doar atunci devine Frumoasă.

Așa stă scris.

3.
Scrișul nostru, în schimb, iată, se mișcă.
Se răsucește cu fața
și râde:
Noi,
oglinjoare de gelatină
împletite în țesutul
de platouri, munți, ape și stele
pe care le reflectă.

Noi,

nici sclave, nici stăpâne,
ci sclave și stăpâne
care acum sunt
Una,

Noi
nu așteptăm
nimic.

Noi suntem
carnea noastră

Și carnea noastră

Se Uită La Voi.

BIANCA ELA

Jurnal de călătorie. Atena - fragmente -

Când bărbații mor Devin istorie

▶ ▶ 1:36 / 9:58

Când statuile mor Devin artă

▶ ▶ 1:39 / 9:58

Această biologie a morții

▶ ▶ 1:42 / 9:58

este ceea ce noi numim
cultură.

28 august

Am plecat de dimineață cu gândul să vizitez cel mai bine păstrat templu din ansamblul Agorei, era deja ora zece, străzile fierbinți, rozul florilor vărsate peste garduri, orbitor, am urcat o bună vreme pe trotuarul îngust, pe lângă zidurile scobite și pe treptele mâncate. Pe drum nu mai era nimeni și nu se auzeau decât scârțâitul electric al cicadelor și vâjâitul mașinilor și al scuterelor care treceau din când în când, razant, pe șosea. Când am ajuns în sfârșit sus și am dat cu ochii de coloanele gălbui, ca oasele unui fel de monstru, și când m-am întors și am descoperit cum se întindea orașul până la mare, în spatele perdelei de celofan a căldurii, m-a cuprins atacul de panică pe care îl așteptasem.

Toate locurile urcușului, ale cuceririi, ale expunerii în spiritul celei mai neînduplecate concurențe, ale unei măreții cum nu s-a mai văzut, vechile orașe ale masculinității atotstăpânitoare, cu luxul și cu istoria lor de glorie, îmi taie de fiecare dată răsuflarea. Dar nu de recunoștință sau admirație, ci pentru că, așa cred acum, corpul meu captează undele pericolului cu care parada asta a marilor „civilizații” venea la pachet, pentru toate persoanele sărăcite, exploatate, chinuite, umilite pentru ca așa o strălucitoare putere să se manifeste. Și poate că e și un sentiment ascuns de vină, responsabil pentru panică – oare cu gesturile noastre de pelerinaj, cu excursiile noastre culturale, făcute de multe ori cu mari eforturi financiare, în care ne emoționăm în fața a ce a fost ridicat ca să impresioneze și să dăinuiască, nu hrănim și nu dăm forță încă o dată masculinității otrăvitoare care e substanța și esența acestor vechi structuri?

Plăcerea pe care o caut și o găsesc în ele, m-am gândit, închizând ochii și bâjbâind în minte după un punct de sprijin, recunoaște și respectă pretenția acestor bărbați bogați și liberi de a stăpâni lumea și de a-și impune ierarhiile și

de a-și legitima toate atrocitățile. Ajunsă în vârful dealului, la fel ca mai demult, la Florența, pământul s-a învârtit și, dintr-un centru al plăcerii, creierul meu s-a transformat în epicentrul cutremurului care, furios, se pregătea să crape în mii de bucăți imaginea pe care o aveam în față, pretins reală.

Am coborât. Am alergat, prin căldură, după umbră și apă. Căutând vindecarea, aș fi îmbrățișat, dacă nu mi-ar fi fost frică de ridicol, pământul uscat care scrâșnește când îl calci; sub el, m-am gândit, adânc, bate inima Demetrei și a multimilor de femei care nu pot fi găsite, peste milenii, decât aici, dedesubt. În materia subtilă, profundă, în adieri abia percepute, în șoapte, în ce pare nedemn și perisabil, în ce nu s-a „distins” prin manifestare individuală, în ce nu s-a ridicat, sub soarele ucigător al amiezii, ca semn al puterii.

Era deja ora 2 când am ajuns la templul lui Zeus din Olimp, neverosimile coloane, câte au mai rămas, crescute dintr-un sol încins, amenințator. Construcția a fost începută de greci în 600 î.e.n., abandonată pentru că dimensiunile ei scandalose erau semn de impietate și reluată de Hadrian, 700 de ani mai târziu, pentru ca în interiorul ei să așeze, lângă statuia colosală de aur a lui Zeus, o statuie tot așa de mare, care îl înfățișa pe el însuși.

Zeus

Om

Bărbat

Împărat

spre asta e vorba. După ce un cutremur a distrus templul, mult mai târziu, atenienii au luat piatra și cu ea și-au reconstruit casele. La temelia Europei stau, comunicând în secret, parte din aceeași structură:

Zeus

Om

Bărbat

Împărat.

Pe la 1800, un alt bărbat cu aspirații de zeu - un stâlpnic - și-a construit locuința în vârful uneia dintre coloanele Templului lui Zeus care mai rămăseseră în picioare. Veneau femeile și îi lăseau coșuri cu fructe la baza coloanei, pe care el le ridica apoi printr-un sistem special, cu scripete. Se purtau stâlpnicii pe vremea aia, trăitorii mai aproape de ceruri, scăldați în lumină și slavă și ce-o mai fi fost, în timp ce jos, undeva, la rădăcini, nevăzute, munceau femeile pentru ca ei să aibă ce să mănânce.

Și mai târziu, mult după moartea lui, una dintre ultimele coloane rămase s-a prăbușit în timpul unei furtuni. Ce fel de furtună o fi fost și aia? Cât de puternică? Am închis ochii și mi-am închipuit căderea, lentă și sigură, tunetul înfundat, praful ridicat, tremurul de sub tălpi: Zeus/Om/Bărbat/Împărat - BUM!

De-asta, vezi, cultul Demetrei nu poate să aibă așa un sfârșit. Măslinii și rodii care foșnesc prin colțuri, prin văi, te cuprind, absorb frica și te încarcă la loc, prin toate simțurile, nu doar prin văz. E atât de ușor să o adori aici pe Zeiță. „Un spic de grâu în tăcere cules” și poate și o gură de apă proaspătă în

tăcere băută, în umbra foșnitoare a pinilor. Pe calea sacră trec acum camioanele grele, dar pe atunci treceau cortegiile de oameni cu crenguțe de măslin în mâini, strigând obscenități când o invocau pe Iambe.

În dreptul sanctuarului Tritopartenis, Calea se bifurcă, iar unul dintre brațe e străjuit de morminte.

O bunică, un tată și un cățel își iau la revedere de la o fetiță.

Gesturile. Măinile. Figurile. Niciodată piatra nu a fost atât de emoționantă ca în stelele funerare de aici. Cu totul altă manifestare. Cu totul alt destin decât cel al coloanelor lui Zeus, ridicate spre soare și doborâte de cutremure și de furtuni.

*

Gândurile noastre
sunt melodie - energie & ritm
- la fel ca planetele
și, mai demult,

ca măricele.

Lumina sulfuroasă de la apus,
în iarnă,
aceeași.

29 august

E deja ora 7 și ceva - se lasă seara, între timp a început să bată vântul, s-a și înnorat un pic - de unde azi, toată ziua, fusese caniculă uscată, tipic grecească. Ce urât că am scris asta, dar n-are nimic, mi-am propus să-mi dau voie să scriu ce-mi vine, așa cum băiatul - de ce mi-l imaginez băiat? - care cântă la trombon în fiecare după-amiază, pe terasa unui bloc vecin, îi dă voie suflării sale să urmeze un curs aparent fără noimă, dar care s-ar putea să fie asemenea apelor. Mi-am turnat un pahar de vin alb foarte rece și un pic acru, îmi amintește de un gust din copilărie pe care nu-l pot identifica. Ritmul s-a rupt - stilul nu e

altceva decât ritm - dar uite că ritmul se frânge când nu te aștepti și fără să înțelegi motivul, la fel ca mersul care, în timp, devine greoi, ca gesturile care, peste ani nu mai au cursivitate - și n-o zic în primul rând cu părere de rău, dimpotrivă, cred că există un sens, un înțeles foarte important ascuns în ruptură, care are de-a face cu „posibilitatea schimbării” și când am scris posibilitatea schimbării am avut un fel de deja-vu. Mai devreme, azi, am mers fără țintă, prin căldură, cu un mers greoi și nu m-am oprit decât ca să fotografiez o plantă cățărătoare, cu florile albe, care crescuse în cârca unei porți. Ce frumoase și grele sunt țesăturile necontrolate de cuvinte, dacă ai răbdare să le crești și ce inspiratoare, la fel ca ziua asta scursă încet, în singurătate, cu sentimentul anxios al intermitenței.

*

Planuri

Duminică - bazarul; templul lui He-faistos & Stoa Poikile (din nou)

Sâmbătă - marea

Marți - Grădinile naționale

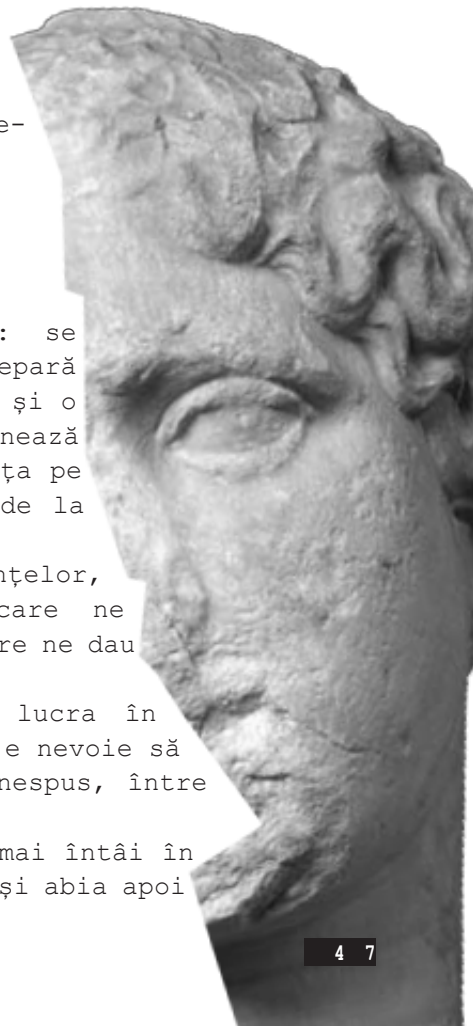
*

Toni Morrison are acest ritual: se trezește foarte devreme, își prepară cafeaua cât încă e întuneric afară și o bea în timp ce privește cum se luminează de ziuă. Ce bine se potrivește forța pe care o are cu forța schimbărilor de la ora asta a dimineții: e ora ei.

Căutarea continuă a corespondențelor, a conexiunilor și asocierilor care ne potențează, care ne capacitează, care ne dau voie.

Căutarea unui limbaj care poate lucra în tăcere pe pagină - iar pentru asta e nevoie să înveți să lucrezi cu ceea ce stă nespus, între cuvinte.

Scrisul lui Morrison se ancorează mai întâi în tradiția și istoria afro-americană și abia apoi

Jurnal de călătorie. Atena - fragmente -

Joi, 7 martie

8 seara. În cămăruța de hotel sunt pături albastre spre bleumarin, birou mic aproape ascetic, albastru și el, dar mai degrabă ca cerul și scaune combinate alb-albăstrui. Grecia cum mi-o doream - mult albastru liniștitor, păturică moale pentru inimă. Din camera de alături se aude de la prânz un televizor, nu s-a oprit nicio secundă, iar la mine pică din când în când curentul și trebuie să merg pe hol să caut siguranțele. Pe stradă în continuare multă agitație, e un cartier de migranți și se vând multe multe lucruri peste tot. Magazine micuțe de familie, tot felul de familii, am umblat azi prin toate și mi-am colectat pe rând: șlapi, șampon, săpun, farfurie, cuțit, pastă de dinți, halviță la magazine chinezești, arăbești, grecești. În piață avocado e 2 euro kilogramul, deja știu ce-o să mănânc în fiecare zi: lipii cu avocado, lămâie și ceapă, poate cu roșii, măsline. Kaki și el e 2 euro kilul, viața mea într-o singură piață. Dimineața am împărțit-o cu niște moșuleți la o măsuță a unei cafenele de cartier, moșuleți în vârstă care își beau cafeaua și citeau ziare - păreau decenti, drăguți chiar, așa cum picoteau acolo deasupra cuvintelor mici, încercând să se trezească - într-o limbă necunoscută poți să roman-tizezi chiar și moșuleții, mi-am zis. Frappe minunat la 1 euro, nu știu ce fac grecii, dar doar din niște apă ness și gheață produc o licoare extrem de savuroasă. Mult soare cu mult frappe, femei care aleargă cu lupii -

povești despre iubire, apoi despre mame: mame ambivalente, mame distruse. Autoarea zicea că noi femeile adulte care suntem într-un proces de evoluție spiritual-emoțională trebuie să învățăm neapărat la un moment dat să ne rupem de mamele noastre internalizate, mamele noastre din creiere; să ne rupem, să ne construim propriul drum.

M-am întors la hotel pe la prânz, am mâncat mango cărat până aici chiar din obor și am dormit două ore, una cu păturile albastre.

M-am bucurat mult de soare, de verde, de palmieri și portocali, de plinătate și agitație, de falafel și halviță, de picioarele care m-au dus aiurea și de tanti de pe googlemaps care m-a adus, grijulie, înapoi. M-am bucurat enorm că mi-am pus roaming, chiar dacă a costat enorm - 15 euro, nu știu ce mă făceam fără tanti care să-mi zică la fiecare 50 de metri să fac stânga sau dreapta. Și așa, cu tot cu ea mă încurc, dar ea într-un final mă descurcă. Metroul de la aeroport spre oraș l-am căutat o oră, am mers ca o curcă oarbă prin niște parcări încercând să vorbesc engleză cu paznicii greci - era de fapt la 5 minute distanță, acolo tanti googlemaps se încurcase chiar și ea.

Îmi vine în cap ce-am citit acum o zi sau două pe un instagram astrologic - perioada asta cică e o perioadă de mercur în pești, iar asta înseamnă: learn to hold your hurt. Învăță să-ți conții rănilile? Așa se traduce?

Oricum s-ar traduce, încep să știu ce înseamnă. Faptul că sunt aici acum, lucru ce mi s-ar fi părut imposibil acum câțiva ani când m-aș fi agățat disperată de o himeră, de o iluzie care să-mi acopere hăul; faptul că sunt aici acum e un curaj imens. Am crescut. Oricât aș regresa uneori, am crescut. Himeră nu o mai văd ca o salvare, știu mereu pe undeva prin mine că e o iluzie.

Conține-ți rănilile. Cred că într-un final mă prind ce înseamnă. Să încerci să fii de partea ta, pentru tine, acasă, aici, oriunde în lume.

Vineri, 8 martie

Să vizitez: Plaja Glyfada (cu tramvai de la Syntagma)

Excharhia

Acropole

Insula Aegina (luni) - 17 euro biletul dus-întors [relatare

post-factum: n-am mai ajuns acolo, n-am avut bani de bilet]

7 zile în Atena cu 50 de euro pentru mâncare, transport, orice nevoi.

Transport prin oraș+plajă: 23 de euro

Îmi rămân pentru mâncare: 27 de euro/6 zile.

Vineri 8: 5 euro

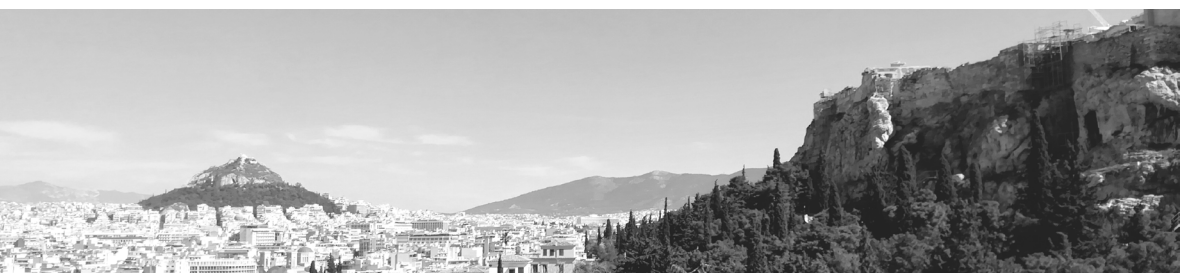
Sâmbătă 9: 5 euro

Duminică 10: 5 euro

Luni 11: 5 euro

Mărti 12: 4 euro

Miercuri 13: 3 euro - ziua plecării.

9 martie, sâmbătă

Din nou cafeneaua, aceiași moșuleți. Între timp a devenit un fel de loc sigur - voi veni aici în fiecare dimineață. Deja mă recunoaște tipa de la bar, când intru îmi zice: un frappe cu puțin zahăr și foarte puțin lapte, nu? Da. Interesant cum reușim să ne construim oriunde și oricând mici bărcuțe de siguranță pe niște ape foarte tulburi.

Am deschis azi dimineață textul meu mare, (posibilă) carte. Inițial m-am speriat, nu mi-a plăcut deloc cum erau aranjate cuvintele. Mi s-a părut simplist, deloc lucrat-sofisticat, o vomă de traume și experiențe dure nerafinată. [Nivelul de ură de sine pe care îl poate atinge reîntâlnirea cu un text mai vechi este de nedescris, se manifestă și afectiv și fizic - reacțiile de renegare, dorință de anihilare, scârbă și senzație acută de vomă sunt doar niște exemple.]

Apoi mi-am amintit și am simțit ce mi-a zis o bună prietenă scriitoare cândva, când am avut o reacție similară la deschiderea aceluiași text: e textul meu, pot să fac ce vreau cu el, să lucrez la el oricât până ajung la forma dorită.

Pot să construiesc pe el, să schimb, să inversez povești, să nu dau totul din casă, să încep cu finalul sau cu mijlocul. O să încep să fac asta în mai, poate merg undeva într-o casă la țară găsită pe la rudele prietenelor. Depinde mult de locul emoțional în care voi fi. Ca să pot lucra un text am nevoie de un pic de stabilitate, o bază sigură pe lume de la care să mă revendic - că sunt eu baza aia, că sunt eu și o relație romantică - stabilă să fie.

Acum de exemplu simt că nu am cum să fiu destul de analitică cât să prelucrez un text; pot să scriu doar crud, direct din afect, altceva. Așa am scris și la textul mare de cele mai multe ori, am folosit scrisul ca o salvare în crize profunde; iar acum are nevoie de niște intervenții mature și analitice, are nevoie să folosesc prin el tot ce am învățat. E ok să înțeleg locul în care sunt, ce pot și ce nu pot, e ok să nu pun presiune pe mine să scriu și să citesc mult și să fiu productivă în perioade în care explorez traume sau mă explorează ele pe mine.

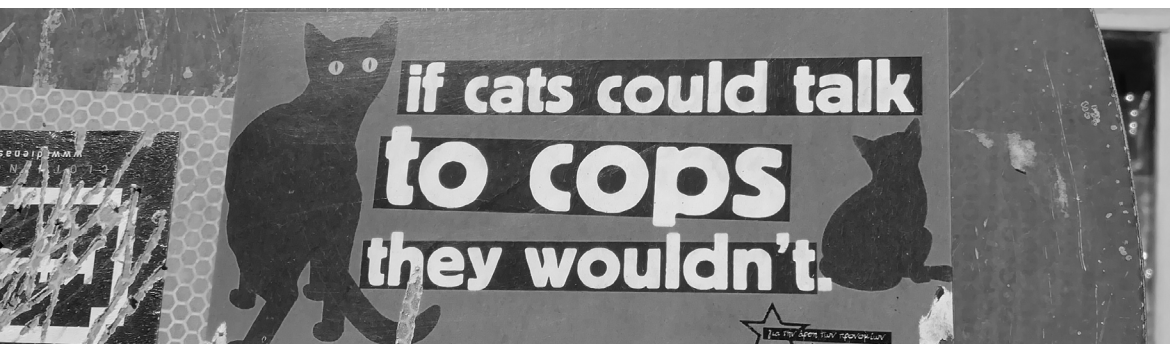
Totul se leagă organic, faci ce poți în punctul în care ești. Pași mici, grijă de sine, încercări. Uneori ești adultă și conștii durerea, alteori (în special seara) copilul din tine ocupă tot tot tot și nu mai vezi nimic altceva. Sunt un animăluț rănit.

Nu știu ce-o să fie până la urmă, încerc să nu trăiesc pierderea înainte să se întâmple. Ce știu sigur e că gata, nu mai mor de la pierderi, am o lume a mea pe lume.

Totul se schimbă, siguranța e temporară și tot ce am pe lume e acest creier, această inimă, această istorie de viață, poveștile pe care le scriu și cele care urmează, tot ce am pe lume e chiar aici cu mine acum. Dumnezeu, Zeița e schimbare - o să încep să intru încet în religia Octaviei Butler. Și ce mai am sunt scriitoarele, scriitoarele de peste tot și dintotdeauna, zeițele care au căzut, s-au ridicat înzecit.

Ieri am urcat străzi și dealuri multe, am urcat până la intrarea la Acropole (de intrat n-am intrat că era 20 de euro biletul - aproape toți banii mei de mâncare pe 6 zile). Străduțe cu pisici leșinate-n soare pe margini, străduțe cu muzică adăpostită pe la colțuri. Am ajuns pe o stâncă sus-sus, vedeai tot orașul - era un loc în care se țineau (cândva) judecăți pentru cele mai crime dintre crime. Acum

erau doar turiști și băieți migranți ce încercau să vândă apă la 1-2 euro. Un ghid îi aburea pe niște turiști englezi. Democrația și locul de judecată al crimelor severe. M-am culcușit între niște pietre, era soare-soare, m-a cu-prins cu totul căldura, am închis ochii și am încercat să mă conectez cu toate părțile din mine. Una cu ele.

10 martie, duminică - Coasta Atenei, Marea Egee, Plaja Glyfada

În față e marea. O văd din stația autobuzului, ne despart o autostradă, niște vile, șinele de tramvai, un parc de joacă. Alerg cât de repede pot, alerg ca și cum revăd o iubită după ani-lumină, de parcă mai sunt doar orele astea între mine și apocalipsă și în orele astea să fiu doar cu ea. În față e marea. Lină, lină, lină. Mai departe se văd cor-puri de munți. Un vapor mare, argintiu. Un nene nebun urlă ceva în greacă. Sarea ei aruncată în aer. Simt durere în mușchiul gâtului și în tibie. Primul - de la somn. Al doilea - de la mers. O să treacă. Marea Egee e cea mai albastră mare pe care am văzut-o. Îmi atinge picioarele - e rece, dar caldă. Caldă și primitoare. Lângă ea să trăiesc, să scriu, să iubesc. Păsări rătăcesc prin nisip. Nenea nebun strigă în greacă. Valurile - licoare. Vaporul argintiu parcă se îndepărtează, parcă stă în același loc. Un vânt ușor îmi netezește fața. Să plutesc. Înțeleg că poate fi tămăduitor să scrii descriptiv [mereu am fugit de descrieri]. Fără scop final, fără început, fără

sfârșit, fără acțiune. Ești tu și lumea din jurul tău, încerci să-ți dai sens în ea, să-i dai sens în tine, s-o conții, să te conțină.

Vântul care scuipe tandru cu sare. Mișcări ușoare, semi-adormite. Îmi mișc degetele pe capacul sticlei, îi simt textura; îmi mișc degetele unul pe altul. Pielea e un tărâm atât de complex cu atât de multe niveluri, văi, dealuri, ape.

De 5 zile a început Mercurul retrograd, mai sunt 23. Dacă le-aș trăi pe toate la mare ar fi mai ușor.

Zmeie de hârtie zboară spre soare, cad pe nisip, apoi zboară din nou.

Mi se descarcă telefonul. Dacă nu mai am googlemaps trebuie să mă descurc cumva cu aceste străzi:

Syntagma -> Stadiou(strada) -> Sofokleus în jos până la

11 martie, luni - Coasta Atenei, Plaja Voula

Printre copaci dintr-o mașină roșie iese la volum maxim: Золотится роза чайная.... Șanson rusesc, Filip Kirkorov și Mașa Rasputina - fețele lor îmi plutesc undeva difuz-depar-te prin memorie, niște holograme reziduale ale copilăriei mele, capurile ce ieșeau din televizorul rusesc direct la noi în dormitorul familiei în zilele de sărbători în care stăm în casă să ne uităm la concert. Vedete prezente la toate 9maiurile și revelioanele și 8martiile și 23februari-ile rusești.

Acum îi aud pe coasta Atenei, oamenii chiuie și dansează, sar în jurul mașinii roșii, țopăie ca niște ieduți beți pe câmpie. Zmeiele zboară din nou .

Mirosul sărat al mării are întotdeauna puterea de a mă întoarce la mine cu liniște, cu tandrețe. Plan: să merg singură

la mare măcar o zi odată la două luni, să stau cu ea câteva ore, cu plecarea și întoarcerea valurilor - să integrez schimbarea.

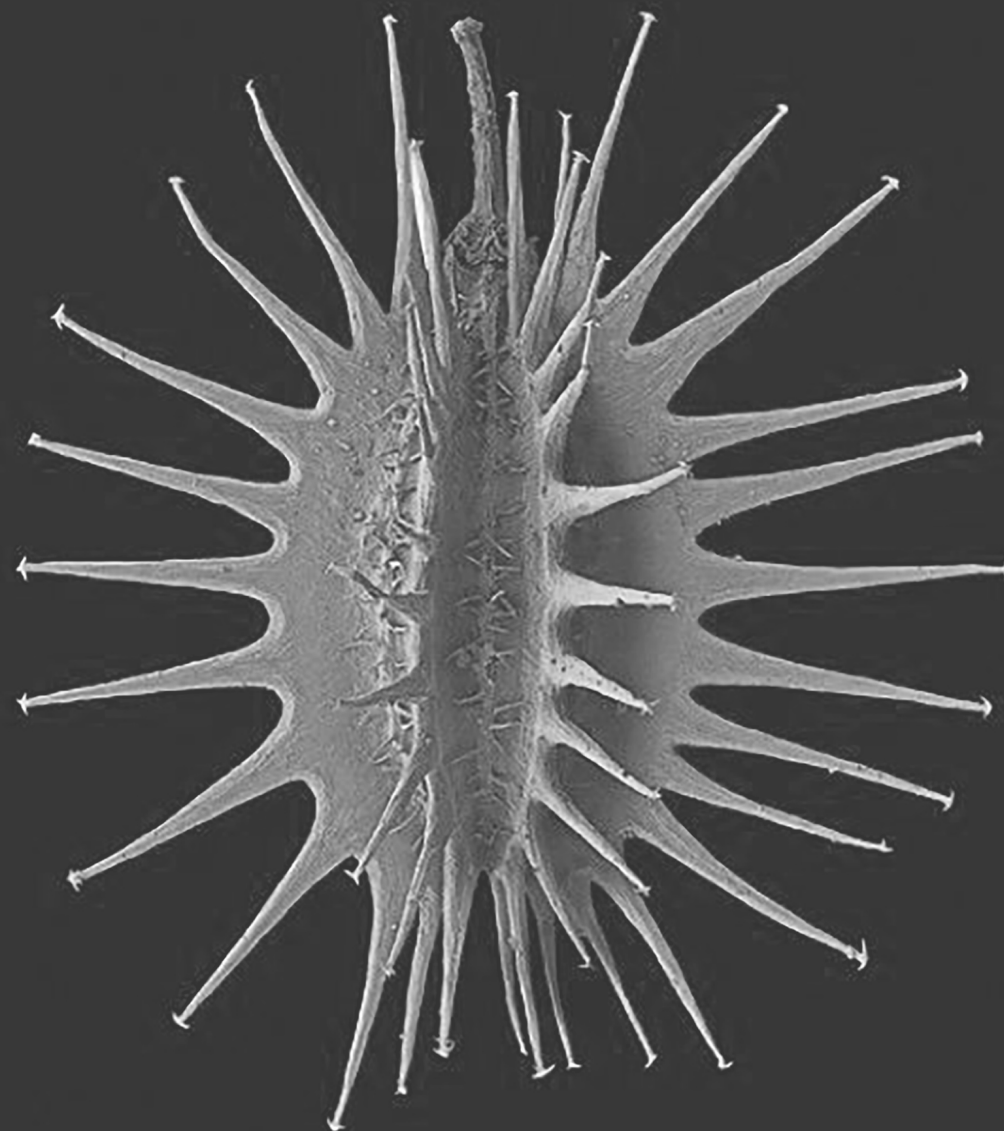
Muzica și ieduții mașinii roșii, cuvintele în rusa atât de familiară îmi mai amintesc de după-amiezile de duminică, petrecerile de familie în pădurea de lângă râul din sat. După-amiezile în care la ora 2 toată lumea era deja foarte beată, mirosul de șașlâc și singura mea distracție - să ascult toate bârfele trecute prin șoapte de la o femeie la alta, în timp ce manevrau farfurii. Apoi intram în apă, mă întorceam și mai mâncam o dată, intram din nou.

Nici măcar nu pot să scriu despre ce doare. Dacă scriu îi dau mai mult corp. E mare. Un termometru spart și împrăștiat prin toate colțurile mele.

Mă ajută să umblu pe străzi, să merg să merg să merg să merg ca și cum n-ar avea capăt, ca și cum viața ar fi departe, ca și cum aș putea să rămân prin ele, să mă uit aici, să fiu doar un lichid ce curge aiurea în linii și cercuri și triunghiuri, înconjoară copacii și clădirile, se lipește de ele, curge mai departe... Un slime împrăștiat, un bulgăre de ceva, o pietricică atinsă de mulți oameni care la fiecare atingere se propulsează într-o nouă direcție, inima.

În fiecare propoziție pe care o scriu trăiesc o pauză, o respirație, un spațiu cald și nedefinit între rană și mine și așa aș sta să scriu mult de tot la propoziția asta, atât de mult cât să o lungesc la nesfârșit, să nu se mai oprească niciodată; atâta timp cât există sunt eu cu ea și trăim împreună și când se termină mi-e groază că.

SAȘA ZARE

Trebuie să fiu din nou frumoasă pentru literatură

§ 170. OAMENII se uită la
Mine de
Sus.

Marea artă vine din
Amenințări. Marea artă vine din vînătăi. Marea
Artă vine din frică și insecuritate.
Marea artă este a pumnilor puternici. Marea
Artă este a

Bărbatului.

De fiecare dată cînd scriu, cineva mă confundă cu un
Obiect. De fiecare dată cînd scriu,
Cineva îmi spune că seduc.

De fiecare dată cînd scriu,
Cineva vrea să mă

Atingă. De fiecare dată cînd scriu, cineva spune: va
Imita un

Bărbat. De
Fiecare dată cînd scriu, mi
Se

Spune: scrie mai

Bine! De fiecare dată cînd scriu,
Picioarele mele sînt mai importante. De fiecare dată
Cînd

Scriu, sînt
Curva.
Tîrfa.
Sfîrcurile.

De

Fiecare dată cînd scriu, sînt
Futaiul. De
Fiecare dată cînd

Scriu
Trebuie să fiu din nou frumoasă pentru
Literatură.

Să am din nou părul
Lung pentru
literatură.

Să am sîni pentru
literatură.

Să fiu cît de
Mică

Pot
Pentru
Literatură.

Trebuie să am hijab pentru
Literatură.

Trebuie să spun
Da, domnule,
Îți cedez
Locul.

Să fiu drăguță pentru
Literatură.
Să fiu
Calmă pentru
Literatură.
Să nu scriu

Sînge.

Funcția este
Rușinea.

Funcția femeii este
Rușinea.

Funcția bărbatului este
Plăcerea.

Funcția femeii este
Păcatul.

Funcția bărbatului este
Instinctul.

Funcția frumuseții este
Păcatul.

Limbajul meu este
Păcatul.
Chipul meu este din

Tradiție.

Brațele mele sînt din
Tradiție.

Fetele copiilor vor fi
Albe,

Printre alte fețe
Albe,

Printre alte brațe
Albe,

Printre alte chipuri
Vinete.

Trebuie să rămîn sub
Văl.

Trebuie să nu deranjez
Bărbații.

Trebuie să am fața
Albă,

Trebuie să nu fiu în
Politică,

Trebuie să spăl
Copii,

Trebuie să
Alăptez

Copii,

Sînt pusă la
Îndoială.

Feminitatea mea nu este
Corectă.

Trebuie să fiu ștearsă din
Literatură.

Trebuie să am
Copii,
Trebuie să am fața
Albă,
Trebuie să am fața
Albă.

Știința și
Limbaajul sînt
Ale
Bărbatului.

Trebuie să fiu din
Nou
Frumoasă pentru
Literatură.

Trebuie să
Fiu
Sexy pentru
Literatură.

Trebuie să-mi
Umezesc
Buzele pentru
Literatură.

Trebuie să-mi

Desfac
Picioarele pentru
Literatură.

Trebuie să
Mi
Mez

Pentru
Literatură.

Nu sînt femeia care dă naștere și
Iubește. Unde ești tu acum, am fost
Eu.

Acesta este războiul
Înăuntrul căruia

Sînt. Aceasta este

Propoziția
Mea

Lipsită de
Gen.

Sîntem vii și
Amin. Unii dintre
Noi sînt morți

Și
Amin. Dar ei sînt vii în

Noi și

Amin Danez Smith. Amin acestui
Niqab. Amin acestor
Știri. Amin acestor
Ucideri.

Repetiții precum
Botezul și
Amin. Precum

Sexul fără
Consimțământ.

Din fiecare poem păstrez
Pielea. Din fiecare poem păstrez
Îndoiala. Din

Fiecare poem
Păstrez

Lacrimile. Aceasta este
Propoziția în care nu

Dau
Naștere. Aceasta este propoziția la care sînt
Forțată.

Bărbații au
Dorințe. Femeile

Au învățat că

Doar lîngă

Bărbat pot realiza
Ceva. În funcție de

Tinerete, bărbatul se așază în fața
Femeii. Curente

Literare vorbesc despre
Nuditate &

Lubrifierea
Femeii. Un bărbat va
Aprecia întotdeauna cartea

Altui
Bărbat.

Vorbesc despre
Dreptul de a privi prin

Țesătură. Vorbesc despre
Niqab. Vorbesc despre interzicerea

Pielii.
Aceasta este propoziția de care ei se
Folosesc. Aceasta este propoziția în care
Copilul este

Mort.

În această propoziție nu

Există
Ierarhie.

Odă părului meu
Pierdut. Odă umilințelor
Mele. Odă vocii mele

Întunecate. Odă zilei mele de
Naștere. Odă cancerului
Pierdut. Odă

Acestui nou
Limbaj. Odă
Zilei mele de
Naștere.

MEDEEA IANCU

NOTA AUTOAREI

Acest poem face referire la evenimente istorice trecute sau recente, precum dezobediința Rosei Parks de a ceda locul din autobuz, în 1955 și citează din poemul One Poem[1], de Danez Smith.

Acest poem nu susține/ validează discursul rasist, islamofob; referințele din acest poem nu neagă/ minimalizează/ invalidează dreptul de decizie al femeilor, munca și/ sau feminismul femeilor musulmane sau de culoare.

Poemul face parte din volumul de poeme Delacroix este tabu: Amendamentele lirice, (în curs de apariție la editura Fractalăia.)

healingjustice

Vindecarea este o strategie politică emancipatoare.

—Rhiana Anthony

healing justice podcast

(Uneori) Sunt fragilă
și vulnerabilă și asta
e ok
Sau despre auto-sabotare și
alte vicii

În mintea mea mi-am spus cuvintele astea de atât de multe ori, încât nu mai au niciun sens. Ca să nu le uit. Ca să le cred. Ca să devină adevărate. De atât de multe ori, de parcă încercam să mi le întipăresc pe pereții creierului. E ok, e ok, e ok - de trei ori, ca o dorință.

E greu să te dezveți de obiceiuri vechi și bine înrădăcinate. Când de mică ți se spune că ești mai prejos dacă nu ești cizelat și adecvat și corespunzător, iar sentimentele și reacțiile tale sunt numite doar jocuri de teatru - ți se alterează părerea despre lume și despre cine trebuie să fii.

Nici până în ziua de azi nu pot să spun cuiva că îi iubesc. Uneori o scriu, dar niciodată nu o rostesc și niciodată nu o rostesc prima. Am încercat, dar - Frică, Anxietate, Panică - gâtul mi-a rămas încleștat.

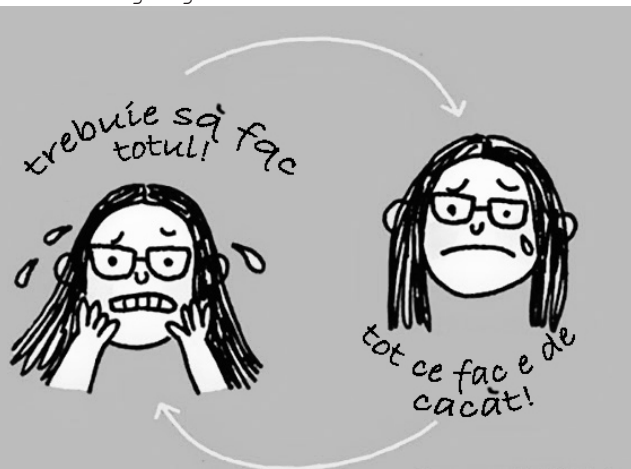
Nu puteam să plâng în public până la acest burnout, dar și acum o fac ascunsă, în liniște, cu mâna la gură, de parcă faptul că pot să fiu rănită e cel mai mare secret din lume. La spectacole sau filme mă pun într-un colț întunecat, visând că am o pălărie maaaare pe cap și ochelari de soare. Mă șterg la ochi pe ascuns, respirând de parcă fiecare gură de aer e cel mai zgomotos lucru de pe pământ. Dacă mă doare sau mă impresionează ceva și sunt în public, încerc să înăbuș orice urmă de sentiment. Dacă arăt lumii că pot să fiu vulnerabilă, cu ce armură mai rămân eu atunci?

Îmi e groaznic de frică de ce ar putea să se întâmple: că o să fac ceva stupid, jenant, greșit, că oamenii mă vor aban-

dona, că nu mă voi face bine vreodată, că am jucat toată viața un rol pe care nu l-am învățat nici până acum. Frica mă sufocă, mă mănâncă pe dinăuntru ca mușegaiul.

Nu am curaj să scriu textul ăsta, deși îmi doresc foarte mult. Amân până în ultimul moment posibil pentru că oricum nu sunt în stare de nimic și ceva greșit sigur o să fac. Și dacă nu e destul de bun? Și dacă toată lumea o să își dea seama ce impostoare sunt?

Mă sabotez mereu pentru că am impresia că nu merit să fiu fericită sau mulțumită sau iubită. Sentimentele de inadecvare și falsitate sunt atât de intense, încât procrastinez până când încep să plâng din frustrare și deznădejde. Sau ajung să rănesc oamenii la care țin pentru ca ei să mă abandoneze.

În realitate ești abandonată din cauza acțiunilor sabotoare prin care îi rănești, nu pentru că ai fi nedemnă de dragoste cum îți dictează cu multă putere logica urii de sine.

Dacă eu distrug lucrurile prima, atunci nu mai e nimic de

care să îmi fie frică. Dacă am mereu o scuză, atunci nu are cum să fie de vină natura mea. Nu mai e un cuțit care atârna deasupra capului meu numit anticipare, anticipare, anticipare... Măcar sunt eliberată de frică. Incertitudinea și anticiparea și insecuritatea și toți ceilalți pioni ai fricii m-au făcut să îmi părăsesc relațiile prematur, fără să lupt pentru ele. M-au făcut să nu încerc nimic pentru că aș putea eșua. M-au făcut să mă ascund, să amorțesc sau să mă las în voia disperării. E mai puțin dureros să sufăr de mâna mea - sau cel puțin așa se simte. "At least when you're steering the ship, going down in flames feels more like a well-maintained burn."

Nu știu cine sunt, dar nu se simte de parcă aș vrea să mă

cunosc.

Faptul că sunt conștientă într-o oarecare măsură de ce fac nu ajută așa de mult pe cât ai crede. Exercițiile de schimbare a perspectivei și comportamentelor sunt mult mai greu de făcut când cunoști frica și pereții în spatele cărora te ascunzi mai bine decât te cunoști pe tine.

Poate de aici începe schimbarea care îmi lipsește: nimeni nu poate să deconstruiască și redefiniească lucrurile pe care le-am internalizat în afară de mine.

E ok să fim vulnerabili. Și e ok să fim fragili.

E ok să simți că nu mai poți. E ok să îți iei timp pentru tine, pentru nevoile tale. E ok să ceri ajutor când simți că vine totul peste tine. E ok să plângi când vezi video-uri cu pisici sau când ieși de la o ședință intensă de terapie. E ok să le spui oamenilor că entuziasmul lor te hrănește. E ok să le spui că te simți cel mai confortabil atunci când ești cu ei și fumați în sufragerie pe canapea.

Deși îmi e groază și simt cum îmi tremură inima, nu pot să fug de eșec și respingere și viață la nesfârșit. Ți-am spus că asta e angajamentul meu față de mine: voi face tot ce pot ca să nu mai fug.

povestioar[de prin DEMO my saved collection

» This PC » Desktop » too painful coz itz true

/rădăcină/prea dureros pentru că-i adevărat

Eu, încercând să explic că am tendințe suicidale, dar nu voi acționa:

ce este s[n[tatea mental]

Gen, respir, dar nu mă bucur de asta.

O ființă umană devine umană nu prin convergența întâmplătoare a anumitor condiții biologice, ci printr-un act de voință și iubire din partea altor oameni. Dacă lucrurile nu stau așa, atunci umanitatea devine - cum e deja în mare măsură - nimic mai mult decât niște vizuini de iepuri. - Italo Calvino despre avort

Gândurideladuș
@GândurideladușIG

să vorbești negativ despre tine însuși e practic să fi propriul bătaș.

(si nimeni nu o poate face mai bine pentru ca tu te stii mai bine ca oricine, ahah)

Țelul opresorilor e să îți limiteze imaginația despre ce ar putea fi posibil în afara lor, ca nici măcar să nu visezi la mai mult pentru tine și lumea în care trăiești. Imaginează-ți ceva mai bun. Devin-o curioasă de ce am avea nevoie ca să se întâmple. Apoi luptă pentru asta în fiecare zi.

Gen, respir, dar nu mă bucur de asta.

intro lume in care nu bunastarea tuturor e pe primul loc, desi ne place sa zicem ca e/, ci profitul neingradit si mereu in crestere? si cum navighez chestia asta fiind bombardata toata ziua de mesaje care se bat cap in cap? fi tare, ridica-te sus, impune-te tu esti singurul responsabil pentru viitorul tau. #imiubescslujba #imiubescviata tu esti. tu.

capitalismul e atât de înfricoșător pentru că poate comodifica literalmente orice. comodifică cultura rebelunii care ar trebui să lovească în sistem, dar capitalismul o poate transforma în "punk rock". comodifică spiritualitatea pentru a te face să cumperi o grămadă de cărți de auto-ajutorare care te învață să stai departe de capitalism. comodifică minimalismul și te face să cumperi chestii pentru a-ți menține estetica minimalistă. comodifică încălzirea globală, una dintre consecințele cele mai grave ale capitalismului însuși și te face să cumperi "produse eco". se comodifică pe sine și crează ideea că vanitatea ar fi la modă. poate îngurgita orice.

Primul gen adevărat:

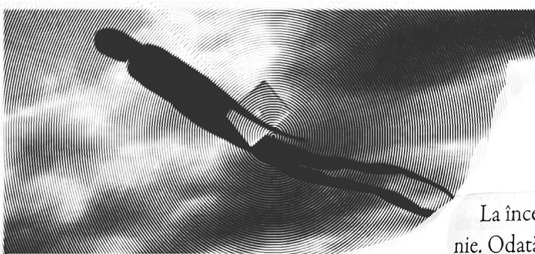

Mă uit în mine și mă întreb: "Mă simt ca un bărbat sau ca o femeie? Și răspunsul e că mă simt de căcat."

ce zice despre mine c[ma indoiesc la a fiecare doua secunda daca nu zic o prostie. sau ce zice despre cat de confortabil m-am simtit in trecut sa ma exprim? care-s intrebarile potrivite?

ce zice de situatia asta absurda cand dupa ce iti spun "nu" si iti explic prin ce-am trecut tot eu sunt cea care trebuie sa am griji de sentimentele tale, sa te asigur ca nu, n-ai gresit cu nimic (desi asta am zis) si ca sunt doar traumele mele personale. ale mele/ toate-s ale mele.

prieten: hey hai la mine hai să petrecem timp împreună
eu: nu pot. încerc să țin de bani și să am o zi productivă
prieteni: hai cu laptopul, putem doar să stăm și să lucrăm amândoi unu lângă altu' și să mai mâncăm ceva și să ne trimitem melodii și meme-uri și gânduri ici-colo și nu o să îți cer atenția sau să devin ciudat când intri într-o transă de dat pe telefon și nu te voi pune să mergi la o cafenea scumpă 40 de min prin trafic doar ca să stăm și să bârfim până mergem acasă secați și lefteri și prost psihanalizați... frigideru meu e plin și energia e foarte lejeră la mine momentan
eu: amu vin

Te rog să nu fii surprins dacă te voi bloca în loc să mă angajez într-o dezbatere despre probleme care nu te afectează pe tine, dar au un impact major asupra vieții mele.

Nu am nevoie și nici nu vreau să conversez cu oameni care prioritizează dorința lor de a-și demonstra punctul de vedere în defavoarea umanității și drepturilor mele.

15:18 · 25 Mar 19 · Twitter pentru Android

problematiqueer

Sentimentul acela când te bucuri de lucruri și încerci cât poți de mult să fii bun în mod neironic cu oamenii pentru că meta-cinismul postmodern e supraestimat și nu ai destulă energie să respingi în mod performativ tendințele tale naturale empatică și dorința să te conectezi în această existență deseori rece și solitară.

#călătoriedeautoiubire
#eștiinmultdecât
diagnosticultău
#cereajutor
#întrebăți prietenii cum sunt
#săfii mai puternici împreună

Vârsta de 30 mi-a adus aminte că una dintre înțelegerile cele mai bune pentru "acasă" a fost întotdeauna în mine însămi - pot să fiu "acasă" oriunde și oricând atâta timp cât ce inspir și expir e adevăr și stabilitate.

Că iubirea mea e maleabilă și liberă. Nu definită și posedată sau criticată de altcineva decât de mine.

Că corpul meu ține în el greutate, nu valoare externă.

Că prietenii sunt familia pe care ne-o alegem și avem tot dreptul să ne înconjurăm de cei pe care îi alegem.

Că merit.

La început, pluralul *melankholia* însemna accese de nebunie. Odată cu trecerea timpului, și-a schimbat sensul și a fost folosit pentru a descrie stările întunecate ale celor care, epuizați de asalturile nebunii, zăceau gânditori, deprimați, înfricoșați.

În ziua de azi, termenul *melankholia* se folosește pentru a exprima o stare de tristețe profundă. Bila neagră ne întuneacă sufletul, această beznă lichidă care curge prin trupul nostru. Bezna ascunsă în măruntaiele noastre.

Limitele sunt distanța la care pot să te iubesc pe tine și pe mine în același timp

PRENTIS HEMPHILL

ce zice despre mine ca am probleme cand trebuie sa spun "nu" ce zice despre mine ca nu vreau sa supar pe nimeni, niciodata

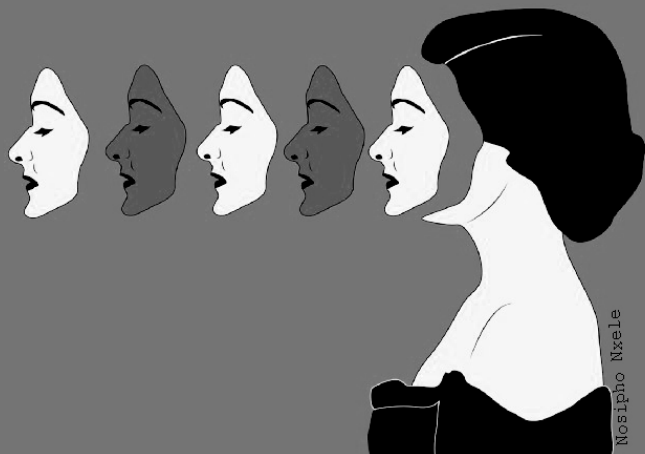
Cum să-ți setezi limite:

apreciez: asa că am nevoie de: și voi face asta prin:

fluxul creativ	telefoane și întâlniri minimale	programări doar doar când e critic
timp de calitate	concentrat pe conexiune	întâlnire săptămânală fără telefoane
concentrare	câteva proiecte pe care chiar le doresc	să zic nu la toate celelalte oferte
bunăstarea mea	odihnă, joacă și ore libere	nu muncesc în weekend-uri

tu eshti. tu.

yoArae

De curând am rememorat diferite etape din viața mea, începând de la 10 ani, odată cu ciclul gimnazial și apropierea de pubertate, și m-am gândit la cum teama de a fi receptată ca un obiect sexual mi-a afectat viața. Am pornit în această căutare pe măsură ce citeam Fat is a feminist issue (Susie Orbach, 1978). În carte se regăsește ideea că unul dintre motivele cel mai des întâlnite pentru care femeile își doresc inconștient să fie grase (sau foarte slabe) este să se protejeze de obiectificarea sexuală, de privirea masculină, de hărțuire etc.

Îmi amintesc de vârsta aia foarte fragmentat. Primul gând despre pericolul de a fi abuzată sexual îl leg de domnul D., profesorul de matematică - bărbat foarte respectat în comunitate până în ziua de azi. Cu el asociez un zvon, nu știu de unde preluat, cum că ar face avansuri sexuale la meditații elevilor din ciclul gimnazial. Zvonul venea cumva din afara satului nostru; profesorul avea meditații în mai multe localități din zonă, unde se deplasa cu bicicleta, din entuziasm pentru matematică și din dorința de a-și ajuta elevii. Meditațiile lui aveau prețuri modice, iar pentru familia noastră (eu fiind cea mai mare dintre noi cinci), în anii care au urmat, domnul D. a făcut multe gesturi de generozitate: meditații pe gratis, în special pentru olimpiade, dar și pentru admiterea la liceu, și, după știința mea, fără niciun avans sexual. Vorbim despre anii '90, într-un sat din Subcarpații Meridionali, unde despre hărțuire sau abuz sexual - termenii care ar fi utilizați astăzi într-un asemenea context - nu se auzise; iar despre viol se putea

citi pe ascuns în vreo revistă Infractorea în vacanță la mătușile de la oraș, sau în vreun roman polițist optzecist obscur din biblioteca bunicului. Deci, revenind, avansurile, dacă într-adevăr au avut loc vreodată, se desfășuraseră în afara lumii în care trăiam și credeam. Zvonul era obscurizat pentru că nu puteam da chip și materialitate acestor fetițe de pe alte meleaguri. Pericolul era vag și misterios, dar pentru mine a fost suficient. Suficient să mă facă să conștientizez că un adult pe care îl respect, care preda o materie pe care o stăpâneam cu rezultate strălucite, m-ar putea privi cu alți ochi decât cu mulțumire de dascăl. Suficient ca să-mi păteze imaginea ideală despre lumea perfectă în care trăisem până atunci: rural idilică, fără probleme economice sau conflicte sociale, unde dacă muncești suficient reușești, ești cel mai bun, primești iubirea și mândria familiei și aprecierile profesorilor. A fost suficient ca să mă pună în alertă și să trag concluzia că trebuie să mă protejez singură.

Am discutat vreodată cu părinții sau bunicii despre asta? Au încercat să mă liniștească, mi-au spus că e un zvon fals? Mi-au spus că ei sunt acolo să mă protejeze orice ar fi? Nu-mi amintesc... dar cel mai probabil, nu, discuția asta nu a avut loc. În anii '90 puțini părinți știau să-și pregătească copiii pentru astfel de situații, iar ai mei, oricât de iubitori și moderni, nu erau atât de luminați. Iar eu, la 10-11 ani eram deja foarte concentrată și serioasă în tot ce făceam, așa că nu am uitat de zvonurile alea întorcându-mă la joacă. Mi-am asumat misiunea importantă de a mă proteja de eventualele gesturi nepotrivite ale Domnului D. și ale oricărui alt bărbat matur cu care intram în contact. Odată ce aflasem că asemenea gesturi erau posibile, era clar că puteam veni de la oricine. O vreme, l-am suspectat și pe tata, și pe bunici, și pe unchi... dar am avut noroc, familia mea era un loc sigur. Cel mai mult m-am păzit de profesori. Păzitul însemna că trebuie să am mare grijă cum mă îmbrac: dacă purtam colanți, atunci neapărat un tricou lung peste fund, dacă erau pantaloni scurți, nu trebuia să fie prea scurți, dacă erau haine de școală, erau absolut decente, fuste aproape niciodată; la pubertate maieu sau bustieră pe sub tricou. Aveam grijă ce părți ale corpului expun în orice moment: fără poziții indecente și mereu cocoșată, pentru ca

sânii să iasă mai puțin în evidență; păstram distanța de siguranță față de orice bărbat străin și în special față de Domnul D. la meditații. Pentru ca lucrurile să nu fie simple, nu am avut noroc ca și el să păstreze aceeași distanță față de mine, îmi amintesc vag că o dată sau de două ori m-a atins pe cap sau pe alt loc din asta fără semnificație sexuală... Dar poziția în care ne așezam la masa de lucru, dacă ai mei erau sau nu acasă, dacă participa sau nu și sora mea cu noi la meditații, toate erau detalii care mă făceau să mă simt mai mult sau mai puțin confortabil; și, deși adoram matematica, și mă bucuram mult că Domnul D. spunea că am talent, abia așteptam să-l văd ieșind pe ușă și apoi pe poartă...

Priveam toți profesorii bărbați cu atenție și îi evaluam psihologic, încercând să ghicesc dacă aveau potențial de pedofili sau perverși sexual (termeni pe care, desigur, nu-i cunoșteam pe atunci). Profesorul de sport, de exemplu, mi se părea neinteresat erotic de elevele lui, dar faptul că disciplina respectivă ne pune în poziții corporale rușinoase (după mintea mea de atunci) și în situația de a cere voie să nu participăm la oră dacă aveam dureri de la ciclu, au transformat sportul într-o pedeapsă.

Abia într-a șaptea, când în sat a venit un instructor de karate mai tânăr care mi-a inspirat încredere necondiționată

din prima, am început să iubesc mișcarea și să descopăr că puteam mult mai mult cu corpul meu... Și cu ocazia asta mi-am dat seama că nu mă temeam și nu mă păzeam de orice bărbat, ci doar de cei de vârsta Domnului D., să zicem 40+. La karate aveam colegi băieți adolescenți, de 17-18 ani, eu 12-13. Cu tot cu aceleași poziții corporale rușinoase de la unele exerciții, echipament uneori sumar și întotdeauna lejer, lipsa

vestiarelor de la clubul din sat care forța o intimitate colegială când ne schimbam separați doar de o cortină - nu simțeam vreun pericol sau vreo rușine față de ei. Începuse etapa efervescenței romantice, mă îndrăgosteam intens de trei ori pe an, când de un coleg de clasă, când de unul mai mare de la o clasă a unui liceu profesional adăpostit temporar în școala noastră, când de unul dintre băieții aproape majori de la karate. Devenisem mult mai bună la sport, mai sigură pe corpul meu, dar în afara sălii de sport eram în continuare foarte atentă la cum mă îmbrac, cum stau, ce se vede, ce expun.

Anii fericiți cu gașca care se formase la karate și cu corpul meu care dobândea noi puteri s-au terminat brusc când am intrat la liceu. Familia (de fapt, capul ei, Tatăl) a decis că nu-și permite să mai plătească antrenamentele și că acum sunt o domnișoară și trebuie să-mi văd de școală...

La liceu am fost de la început un corp provincial, care s-a adaptat cât de repede a putut la exigențele urbane. Am adoptat într-a zecea un stil alternativ/hippy care-mi dădea voie să port hainele maică-mii din anii '70 (pentru că eram săraci și nu ne permiteam ce era la modă) și în același timp îmi oferea o identitate care nu avea nevoie de sexualitate ca element central. Adică puteam să port ii și pantaloni evazați, gecă de piele și fuste lungi, să-mi ascund sânii și fundul. Puteam să fiu în același timp cool, ne-provincială și parte a unei minuscule comunități de ciudați care se îmbrăcau la fel: o fată care mi-a devenit cea mai bună prietenă și așa a rămas timp de 20 de ani și doi băieți, dintre care unul era superb și inaccesibil, iar de celălalt m-am îndrăgostit din nou intens, de data asta și profund. Am vrut ca idolul meu hippy să mă aleagă pentru că iubeam aceeași muzică, pentru că aparțineam aceleiași subculturi, și nu pentru nurii mei...

Când primul băiat cu care m-am sărutat (niciunul dintre cei pe care mi-i doream) mi-a spus că sărut foarte bine pentru o începătoare și am suspectat că era interesat de mine sexual/senzual/erotic - nu aveam nimic în comun și nu prea schimbam mai mult de două propoziții - rușinea a fost mai puternică decât surpriza că am primit un compliment.

Interesul meu pentru băiatul respectiv a fost tăiat din fașă: nu voiam să fiu cu cineva care să mă dorească sexual. Sigur că strategia mea de a cuceri băieți cu care aveam interese culturale comune a dat rezultate dezastruoase în liceu. Probabil pe ei îi interesau alte lucruri. Ocazional, mi-am folosit corpul (o strategie era să nu port sutien pe sub ie, de exemplu) să atrag băieți care mă interesau, dar numai pentru cei cu care nu construim proiecții romantice complicate, cei care nu erau o miză importantă, ci doar plăceri trecătoare.

Sexul propriu-zis nu era o temă de discuție în orașelul nostru. Băieții mai mari mergeau și făceau sex ocazional în capitala județului, unde nu se cunoștea toată lumea cu toată lumea. Cei de vârsta mea doar visau la asta. Despre fete, până într-a doispea, n-am auzit nimic. Într-un final când am început să aud, poveștile erau direct moralizatoare, fata însărcinată, reputația ei mănjită, eventual abandonul școlar. Nu știu ce gândeau cu adevărat colegele mele despre sex, dacă le preocupa, dacă-și doreau să-și înceapă viața sexuală, dar cred că mediul a inhibat mult pe toată lumea. Iar eu nu mă gândeam deloc la asta, consideram ceva nepotrivit pentru vârsta aia, o bătaie de cap inutilă într-un context tensionat, cu un tată vigilant, care nu ne dădea voie să ieșim în oraș decât o dată pe săptămână între orele 18.00 și 22.00. Luam foarte în serios studiul, admiterea la facultate, și vedeam (în ocazionalele mele fantezii pe tema asta) sexul doar ca pe un potențial de distragere și de scandal în familie dacă s-ar afla.

În facultate mi-am spus că sunt în sfârșit liberă să am relații sexuale, departe de supravegherea paternă și de ochii comunității. Dar mai aveam și alte lanțuri de care să mă eliberez de fapt: nemulțumirea față de corpul meu (pentru că începusem să iau în greutate) și teama de a fi obiectificată, pe care o traduceam cam așa: dintre cei care îmi plăceau cu adevărat, niciunul nu mă făcea să mă simt dorită altfel decât sexual. Niciunul nu era interesat de intelectul sau de personalitatea mea, nici unul nu îmi inspira încredere. Așa a fost posibil să am în facultate relații care au durat luni de zile și au devenit foarte intime, dar nu s-au consumat sexual (pentru că sex pe vremea aia nu era

decât cel cu penetrare). Abia la 22 de ani am făcut-o pentru prima oară, într-un context ne-romantic, cu un tip cu care nu aveam și nici nu puteam spera la o relație, dar pe care îl admiram foarte mult și care m-a făcut să mă simt în siguranță și apreciată ca prietenă.

Raportarea mea la sexualitate ca potențial de relaționare socială a rămas aceeași și azi. Mă îmbrac ne-erotic, mă rușinez cu sânii mei, mă protejiez de bărbați de vârstă medie (asta are un efect secundar foarte sâcâitor pentru că nu iau taxi-ul singură aproape niciodată), postura spatelui a rămas aceeași și consecințele sunt dureri constante pe toată coloana vertebrală. Complimentele referitoare la corp pe care le primesc în relațiile intime de la bărbați ajung într-un fel de vid, nu le înregistrez și nu le asociez cu mine așa cum ar trebui, nu mă bucur de ele. Nu știu cine sunt în momentele alea, dacă sunt fetița de 10 ani care vrea să se protejeze și vede un pericol în sexualitatea adultă, dar vrea să primească aprecierea adulților pentru performanțele ei școlare, sau sunt adolescența care nu vrea să fie obiectificată și se disociază de corpul ei atât ca obiect, cât și ca subiect al dorinței, și vrea să fie recunoscută pentru gusturile literare sau muzicale. Mai ales, nu știu cine aș fi, cum m-aș raporta la sexualitatea mea, dacă nu aș fi purtat în mine prin toate vârstele trecute, ca un fir roșu, frica de abuz și de obiectificare.

Dar îmi rămân toate vârstele viitoare ca să încerc să aflu, să deconstruiesc condiționări și comportamente, să confrunt privirea masculină (în toate manifestările ei, dar în special pe cea structurală și pe cea internalizată), să mă eliberez.

LNA

 giuvlipen • Follow

giuvlipen My body is part of the history. It is an extension of my Roma identity. For more than 35 years this body is my home. Lately, I have learned to love it and appreciate it. To be proud of it. My body will not carry any shame again. I want to celebrate it since now, doesn't matter how it's changing during my lifetime or what the others say about it. My body is mine.
URBAN BODY - premiere on March 30th in Bucharest & April 9th in Berlin.
#corpurban #giuvlipen
#womenintheatre #feministtheatre
#revolution #romatheatre

62w

 irahetaiswatchingyou

67 likes

MARCH 18, 2018

Log in to like or comment.

New Message

To

Cc Bcc

Subject

Draga mea Mica,

Aastă seară am văzut o piesă minunată. E târziu și sunt un pic pilită (am fost cu Ioana la Bibliotecă :P), dar vreau să îți trimit câteva impresii la cald.

Ai auzit de trupa Giuvlipen? Nu îmi vine să cred că n-am fost la niciun spectacol de-al lor până acum! E un colectiv de femei rome care face teatru activist de vreo patru ani. Ioana mi-a spus că "Giuvlipen" înseamnă "feminism" în limba romani, e un cuvânt inventat de ele, pentru că termenul nu exista înainte. Au deja cinci piese în repertoriu! Văd că lumea e plină de vești bune, e cazul să ies din turnul de fildeș mai des.

Am văzut "Corp Urban", ultima lor producție. Două actrițe - Mihaela Drăgan și Zita Moldovan - spun poveștile a cinci femei de etnie romă, care vorbesc mai ales despre corpurile lor, în diferite ipostaze - maternitate, naștere, muncă, boală, bătrânețe, violență. Pe scenă mai e prezentă și o a treia actriță, Ardeja Fraga (ce nume frumos!), care a compus muzica spectacolului și care cântă și dansează (poveștile sunt construite dinamic, ca niște colaje cu momente muzicale, voci și dialoguri care se intercalează, scurte monologuri și diverse coregrafii).

Mi-a plăcut că regizoarea a ales unghiul ăsta, al experiențelor corporale. Până la urmă, e ceea ce ne leagă pe toate, indiferent ce limbă vorbim, ce culoare are pielea noastră sau în ce cartier ne-am născut: toate știm limbajul

  Sans Serif

Send

RO

8

10

Cc Bcc

Subject

New Message

To

Cc Bcc

Subject

mult pe cele mai vulnerabile dintre noi, a căror voce e rar auzită, de-asta e atât de important să fim solidare.

Actrițele au jucat extraordinar. La sfârșit, când au ieșit la aplauze, îmi venea să merg pe scenă să le îmbrățișez. La nicio altă piesă nu m-a mai mișcat atât de mult momentul ăsta al aplauzelor, e interesant că de data asta mi s-a părut o parte integrantă din spectacol. Aplauzele au fost de fapt ultima scenă. Cea la care am participat și în care am putut răspunde și noi, publicul, cumva. Am simțit o emoție puternică în ochii artistelor. Era mândrie. Iar mândria lor mi-a încălzit sufletul și mi-a îndulcit gustul amar al adevărului, pe care tot ele l-au adus pe scenă.

După piesă am avut o discuție interesantă cu Ioana. La un moment dat, în spectacol s-a pomenit ceva despre privilegiul femeilor ne-rome de a avea probleme existențiale de genul „nu mai știu cine sunt, nu mă mai recunosc”, într-o duminică dimineată în timp ce se dau pe Facebook. Nu mai știu exact cum era formularea, dar ideea era că femeile rome despre care ni se vorbea sunt prinse în ghearele unui destin sfâșietor (sărăcie, abuz, discriminare - cresc în medii care nu le dau nicio șansă de scăpare) și nici nu ar putea visa să aibă genul de probleme pe care le au femeile ne-rome.

Ioana, cum o știi, s-a luat imediat de faza asta: ea nu înțelege genul ăsta de retorică, a venit la piesă cu cele mai bune intenții și se simte „arătată cu degetul” etc. Am luat-o la discusut să îmi dau seama de ce are o reacție așa

↶ ↷

Sans Serif

↕

B

I

U

A

☰

☷

⌵

Send

⌵

A

📎

🔗

😊

📄

🖼️

🕒

⋮

🗑️

84

✍️

RO

⤴️

🚩

💻

🔊

85

✍️

RO

⤴️

🚩

💻

🔊

New Message

To

Cc Bcc

Subject

de puternică. Mi-a spus că simte că i se induce un sentiment de vinovăție și că nu crede că asta e o strategie bună de solidarizare.

Nu înțeleg, Mica, de ce simțim noi femeile deseori așa o vină când ni se vorbește despre privilegiile noastre? De fapt nu trebuie să simțim vină, ci putere. Și solidaritate. Privilegiul înseamnă că poți să faci mai mult, că vocea ta are alt răsunet - și ar fi minunat să devenim noi toate conștiente de puterea noastră, de impactul pe care putem să îl avem.

Draga mea Mica, să nu te simți niciodată vinovată că ești puternică. Știu că noi, femeile, avem de cele mai multe ori o „relație complicată” cu „relațiile de putere”. Multe dintre noi le evită sau simt aversiune față de ele. Dar e important cum folosești puterea, atunci când o ai, iar noi o putem folosi prin prisma solidarității, nu a dominației.

Uite, mi se pare că ceva asemănător se întâmplă cu bărbații feminști, care își dau seama de privilegiul lor și îl înțeleg ca putere. O să râzi acum, dar feminista deocheată de maică-ta comite un act de discriminare frecvent. O să îmi mărturisesc păcatul: când cunosc o femeie care e feministă îmi înflorește inima, dar când cunosc un bărbat feminist, înflorește în mine speranța. Mă bucur să simt solidaritatea fiecărui bărbat care înțelege că lupta noastră, a femeilor, e și lupta lor. Împreună putem să transformăm puterea din dominație în emancipare.

Trăim într-un mare SRL, Mica. Suntem o societate cu răspundere

↶ ↷

Sans Serif

↕

B

I

U

A

☰

☷

⌵

Send

⌵

A

📎

🔗

😊

📄

🖼️

🕒

⋮

🗑️

85

✍️

RO

⤴️

🚩

💻

🔊

Cc Bcc

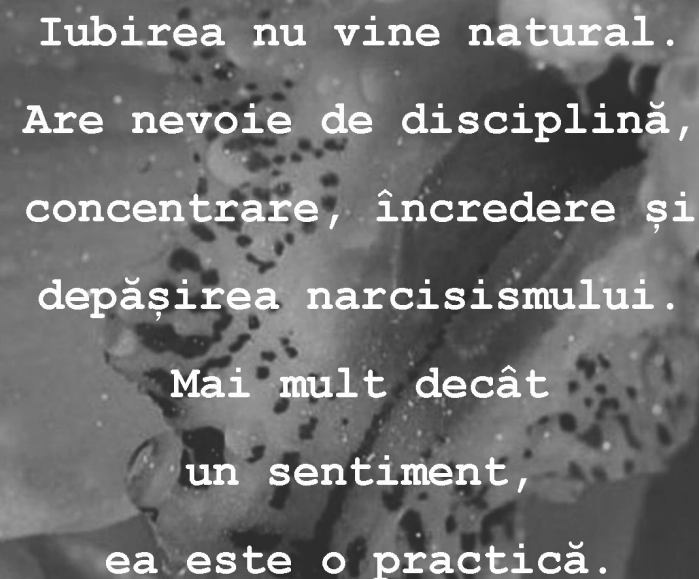
limitată. Și atâta timp cât o să gândim limitat, în etichete, în stereotipuri, în bule, nu o să ajungem nicăieri, decât poate la faliment.

Iar eu momentan trebuie să ajung în pat, e trecut de miezul nopții.

Mica mea iubită, te îmbrățișez cu mult drag. Aștept impresii
din excursie!

Cu multă dragoste,

Mama

Iubirea nu vine natural.
Are nevoie de disciplină,
concentrare, încredere și
depășirea narcisismului.
Mai mult decât
un sentiment,
ea este o practică.

@estherperelofficial

Send

Stalkerită

În peste 15 ani de relații, am dus-o pe fiecare până la ultimele consecințe.

Am implorat, am plâns, m-am răzgândit de zeci de ori în aceeași zi, am scris emailuri și mesaje nesfârșite pe messenger, m-am vulnerabilizat până la „nebunie”, am făcut tone de sex pentru a căpăta afecțiune și validare, mi-am băut mințile în tot acest proces extenuant de a-l face pe celălalt să mă accepte în cel mai de jos punct posibil.

Dialectica vieții emoționale: mi-am rupt capul între a mă accepta și a mă transforma. Să mă accept înseamnă să înnebunesc? Să mă transform înseamnă să mă emancipez? Sau înseamnă să mă normez și să mă reprim?

Fiecare relație a început cu o criză, cu un test, cu panica incontrollabilă a anticipării abandonului. Mă pregăteam pentru dezamăgire de la început. Provocam limitele exprimării emoționale acceptabile, ale nenorocitelor jocuri de seducție în care trebuie să pari echilibrată și compusă, amuzantă și sexy, easygoing și profundă. Eu plângeam și mă agățam, îmi vărsam angoasele existențiale și ceream să fiu iubită nu ca proiecție sau potențial, ci în vulnerabilitatea și nevoia mea extreme, care de obicei repugnă și fac pe celălalt sau celălaltă să fugă.

Iubește-mă! - le-am zis de atâtea ori iubiților și iubitelor mele - de ce nu mă iubești?

M-am întors pe toate părțile ca să NU dau un mesaj, să NU dau un telefon, să NU dau un email, să NU mă expun din nou. Dar până la urmă tot am sunat în miezul nopții pe telefonul fix al unei mame paranoice din Dorohoi, pentru că ștersesem de atâtea ori numărul fiului ei, încât nu am mai reușit să îl recuperez.

Am închis și-am mai deschis o bere.

Am numărul de telefon. Am adresa de mail. Dacă nu le am, dacă le-am șters orice urmă, pot să le obțin de la oricare dintre cei 20 de prieteni comuni.

Cum fac să mă opresc? Și mai ales, de ce?

De ce să fiu relaxată? De ce să fiu easygoing? De ce să fiu confortabilă? De ce să fiu non-confrunțională? De ce să fiu free spirit? De ce să fiu demnă? De ce să fiu înțeleaptă? De ce să fiu iertătoare?

Nu sunt. Sunt furie umblătoare. Sunt pe muchia sănătății mintale.

De fapt, n-am fost mereu o stalkerită.

Am oferit: afecțiune, sprijin, timp, înțelegere, mâncare, energie, bani, sex, mângâieri, glume, idei, conversații, muncă emoțională, încurajare, validare, iubire.

.....

Citind și recitind, mă copleșește un sentiment amestecat de eliberare, teamă și dezgust. Nu sunt sigură că a vorbi despre emoțiile mele cele mai întunecate ar trebui să aibă loc undeva, pentru că ele nu împuternicesc și nu inspiră, ci sunt de multe ori doar un punct mort, punctul cel mai de jos.

Dar apoi eliberarea vine din revolta aproape instantă față de patologizare, diagnosticare, învinovățire și rușine.

A. PETRESCU

Căţelul Albastru

Cea mai grea despărţire din viaţa mea se întâmpla acum câţiva ani, într-un început de iarnă, cu două săptămâni înainte de Revelion. Se întâmpla în zilele în care în iernile de dinainte aş fi stat într-un pat plin cu coji de mandarine şi cu ochii în laptop, la toate filmele Harry Potter. Nu şi atunci.

Imediat după i-am scris unei prietene cu care mergeam în aceeaşi seară la o petrecere: ne-am despărţit. Poţi să dormi la mine după party? Nu cred că rezist singură.

Mi-a zis că vine.

Acolo la petrecere am văzut-o pentru prima oară pe fosta mea iubită şi pe persoana pe care în timp aveam să ajung să o iubesc adevărat şi real, cel mai dezlipit de traumă decât am făcut-o vreodată. În seara aia nu aveam ochi pentru ea, dar mi s-au oprit totuşi pentru o secundă şi m-am gândit: probabil e straight. Ne-am cunoscut aproximativ peste un an şi ne-am combinat exact la un an de la petrecerea la care o văzusem. Era cu altcineva, atunci la petrecere. Şi până în momentul în care m-a cunoscut pe mine tot cu altcineva a fost, aceeaşi altcineva.

Trăiam cea mai grea despărţire şi pentru că fusese prima relaţie lungă din viaţa mea adultă, şi pentru că odată cu pierderea re trăiam cele mai mari traume. Pe tot parcursul relaţiei eram terifiată de pierdere: dacă se termină, o să mor, mă gândeam. N-am murit, dar primele două luni după s-au simţit ca o moarte mică.

Trăieşti o dublă pierdere, mi-a zis terapeuta. Dacă ar fi doar cea din prezent, ar fi mai uşor de dus, ai simţi că ai o viaţă pe lângă. Tu acum trăieşti pierderea din prezent şi moartea cuiva din trecut. Abandonul. Ruptura. Momentul ăla în care ţi-ai pierdut orice bază stabilă pe care ţi se sprijinea viaţa mică. În relaţia asta ai vrut foarte mult să

găseşti aceeaşi bază stabilă pe care ai pierdut-o odată cu moartea lui. Acum trăieşti şi pierderea ei, şi moartea lui.

Într-adevăr, era o durere mult prea mare ca să încapă cumva în prezent. Prea mare ca să poată fi legată de o singură persoană. Prea mare ca să poată fi trăită de o singură persoană.

Tema mea a fost să-mi imaginez durerea, să-i dau formă, culoare, mărime, faţă, un loc în corpul meu. Să mă uit la ea în ochi şi să-i zic: o să stau cu tine până eşti pregătită să pleci.

Un monstruleţ imens, mov şi trist. Deşi avea o faţă drăguţă, era cam de trei ori mai mare decât mine şi în niciun caz nu încăpea în corpul meu. Mi-l imaginam ca pe un bean bag lângă care mă aşezam, mă sprijineam de el, plângeam, el plângea şi nu părea că va pleca vreodată sau că măcar se va face mai mic, cât să fim şi noi egali. O durere mult mai mare decât mine care îmi umplea camera, abia mai aveam loc să dorm. Pe lângă ea, zgomotul continuu de la serialele care rulau nonstop, sezon după sezon, neapărat şi în timp ce dormeam.

Există destule seriale pe lume ca să mă uit câte 14-16 ore pe zi, până la sfârşitul vieţii? L-am întrebat pe prietenul

meu cu care locuiam și mi-a zis că da, sunt. M-am liniștit. O viață între mucuri de țigară și un sezon de serial pe zi părea singura viață posibilă.

Tot la prietenul meu în cameră mă duceam, mă puneam pe jos, îmbrățișam o cutie și plângeam. Sau veneam din oraș, mă culcam pe hol și plângeam – mă târa în cameră. Tot de el mă rugam să mă primească la el în pat să dorm uneori când nu mai suportam. Să fii atât, atât, atât de mică într-un corp de adultă. O regresie psihică continuă. Credeam că mă duruse oribil când la nouă ani îmi băgasem picioarele (din greșeală) într-un ceaun cu apă fierbândă. Aveam pantaloni și ciorapi pe mine, mi i-a scos mama cu tot cu piele. Sau când mi-am rupt mâna, de trei ori la rând. Sau când am avut operație la nas. Sau când deliram cu febră 40 și pneumonie săptămâni în șir singură într-un spital plin de mușegai la patru dimineața când nu-mi răspundea niciun medic și chiar simțeam că o să mor. Nu, n-a durut atât de tare niciuna dintre dățile alea.

Credeam că o terminasem cu moartea lui destul de ușor, eram încă mică. N-am simțit mare lucru când i-am văzut pleoapele lipite, aerul care nu-i mai intra în coșul pieptului, liniile înghețate ale corpului sub cearceafurile albe, mișcate de vânt.

Eram încă mică și la prima întâlnire intimă cu moartea i-am întors spatele, am fugit cât de repede am putut în fundul grădinii. Nu-mi place schimbarea, nu vreau să se schimbe nimic, nu-mi place, nu vreau, nu-mi place, nu vreau – am repetat încontinuu. O mantră pe care dacă o rosteam destul, putea să se facă totul la loc. Obişnuiam să-mi inventez un joc obsesiv, un fel de profeție auto-determinată: dacă număr toate scările de la cele zece etaje, nu va muri mama în următorii zece ani; dacă mă uit la ceas de trei ori la rând la ore fixe, nu va muri tata niciodată; dacă ajung la 473 de pași pe drumul din casă până la magazin, nu vor păți nimic rău frații mei. M-am ascuns de ea în fundul grădinii, apoi a urmat o nouă viață.

Ea, perversă, a reușit să se strecoare, să-mi spargă matricea și să iasă la suprafață odată cu prima pierdere importantă. Mă uitam la poze cu el și nu înțelegeam cine

plecase de lângă mine: el sau ea? Ambii.

Nu mă înțelegeți greșit, relația aia trebuia să se termine și știam că se va termina multe luni înaintea zilei de iarnă. Fusese o relație intensă, complexă, lungă și în anumite feluri prima relație serioasă pentru amândouă. Cu toate astea chiar nu mai aveam cum să creștem împreună și acum îi sunt recunoscătoare că a rupt-o, eu aș fi prelungit-o la nesfârșit într-o agonie. Cred că nu ajungeam niciuna dintre noi să fim oamenii care suntem azi fără acel sfârșit.

Doar că murise și el și într-un final, după nouă ani, aflam asta. Aflam cu toată ființa și mai ales cu gaura imensă și neagră din stomac. A fost cea mai violentă și lungă întâlnire cu o traumă.

Să-mi imaginez durerea ca pe monstrul mare și mov nu mă ajuta neapărat, de fapt nimic nu m-a ajutat mai mult decât timpul și prietenele. Mereu acolo, mereu pline de căldură. Prietenele sunt esențiale pentru supraviețuirea de după despărțiri. Și scrisul.

În momentul în care scriu textul ăsta sunt la trei săptămâni distanță de o altă despărțire. Povestea ei, pentru mine, e ca un accident de mașină într-o duminică însorită pe drum spre un picnic romantic. Afară e cald, poate e mijloc de aprilie, iar picnicul – picnicul se poate ține pe o plajă dintr-un orașel mic din sudul Italiei. De dimineață vă pregătiți rucsacele, traista cu apă și mâncare, păturica, șalul. Sunteți aici într-o vacanță aproape perfectă. Ați închiriat o mașină, ea și-a luat recent carnetul și conduce, te uiți la ea, te simți împlinită și te gândești: o iubesc atât de mult, o să fiu cu ea ani de zile, o să avem o casă împreună, o s-o transformăm în acasă și acolo acasă vom avea pisici și plante (deși cele două nu se înțeleg prea bine). Eu voi sta să scriu proze în sufragerie la geam printre sutele de cărți pe care le-am adunat în viață, ea va sta să citească sau să fie artistă în biroul ei și apoi seara, seara ne vom întâlni la cină – vom bea vin și vom avea discuții intelectuale sau politice, iar pisicile se vor plimba prin jurul nostru și vor cere disperat mâncare. Te gândești că într-un final înveți să iubești, să iubești ca o practică zilnică – nu ca o fantezie romanțată din filmele

Hollywood. Și te gândești că vrei să tot faci asta și să faci asta cu ea. Ea se întoarce spre tine, îți cere sticla de apă - ea bea chiar foarte multă apă - îi dai sticla, ți-o dă înapoi, îți zâmbește și stop. Accidentul. Nu mai ajungeți niciodată la picnic.

Așa a fost despărțirea asta pentru mine, dar ăsta e doar adevărul meu. Realități întotdeauna sunt două și ambele sunt la fel de adevărate, la fel de legitime, la fel de dureroase. Mă rog, mai puțin sau mai mult, depinde de situație.

Despre pierderea asta am știut aproape sigur (deși am sperat să nu) că o să se întâmple doar cu o săptămână înainte. Altfel decât întotdeauna, am decis în loc să aștept - să merg într-o călătorie.

Eram singură într-o capitală a unei țări extrem de vechi și frumoase, rătăceam pe străzi, mergeam cam 10-15 kilometri pe zi și era așa, un fel de aruncare, un fel de cursă între mine și pierdere. O să se întâmple, n-o să se întâmple, o să se întâmple, n-o să se întâmple, o să se-ntâmple? Nu știu. Când eram mică mă jucam cu petalele florilor, rupeam câte una întrebând: mă iubește? Nu mă iubește? Până la ultima petală.

Mersul în grabă pe străzile acestui oraș nou era același

joc cu floarea, din nou și din nou. Speranța, uneori iluzorie, era ca ultima petală să fie da, mă iubește. Nu, n-o să se-ntâmple.

Și pe aceleași străzi îmi tot simțeam durerea din stomac, nu devastatoare, dar prezentă. Înainte de plecare mă întâlnisem din nou cu moartea lui, abandonul, copilul foarte mic și părăsit care se dă cu capul de pereți și cere disperat toată iubirea din lume - ceva ce nu e prea posibil să ceri în relații adulte. Refuz însă, refuz să cred că n-am mai putut fi iubită din cauza acestui copil, aleg să refuz. A durat o săptămână, dar într-un final am scris despre el, despre înmormântare, apoi am plecat în lume și pe malul unei mări extrem de albastre mi-am dat seama că sunt puternică - am spart scenariul previzibil. Am ieșit de acolo singură. Era început de martie dar era foarte cald pe plajă, erau unii care chiar înotau. Oamenii mici și mari se jucau cu zmeie de hârtie, zmeiele zburau sus de tot, apoi se loveau abrupt de nisip și apoi, ca întotdeauna, zburau din nou și mai sus.

Eliberarea nu e întotdeauna ușoară și singură, durerea e tot acolo, iar eliberarea nu o face să dispară. Dar ce face eliberarea e să simți că poți să o duci. Că nu e mai mare decât tine. Că n-o să mori, sau o să mori - dar în niciun caz de la o despărțire, oricât de mult iubești, oricât de tare nu vrei să se întâmple.

Așteptam autobuzul pe marginea unei autostrăzi, pe drum de la mare spre oraș. Noaptea, singură, cu cinci la sută baterie. Am așteptat o oră jumate autobuzul ăla și în timpul întregii așteptări mi-am făcut scenarii în minte, în special legate de fiecare bărbat sau grup de bărbați care apărea din beznă, din fundul nicăierului, și trecea pe lângă mine comentând ceva într-o limbă pe care nu o știam.

Leave me alone, ziceam, sau nu ziceam nimic și speram să vină odată autobuzul ăla.

În stația aia mi-am imaginat că în stomacul meu locuiește un copil mic, legat, înfometat și însângerat și că aş vrea foarte tare să-l tai (stomacul, nu copilul), să-l spăl, să-l hrănesc, să-l port cu mine prin lume și să am grijă de el. De ea.

Era un fel inconștient de a repeta exercițiul cu imaginea durerii, făcut în terapie acum câțiva ani. Dar a venit autobuzul, m-am urcat, era plin ochi, abia aveam loc să respir, dar eram în siguranță (ce lucruri diferite poate însemna siguranța în dependență de context și moment), iar copilul prizonier legat și înfometat a dispărut din mintea mea - cred că era o imagine prea de filme horror cu sânge și tăieturi, lucruri la care nu mă mai pasionează să mă gândesc de la 16 ani, când tot ce scriam era plin de bălți cu sânge și noroi.

Când m-am întors în țară cu avionul, au fost niște turbulențe oribile. Mi-e frică de avioane și pot să le suport doar când mă prefac că nu sunt în ele - citesc ceva sau ascult muzică sau dorm - iar apariția turbulențelor face cam imposibilă prefacerea și atunci, de fiecare dată când se întâmplă, îmi trece viața prin fața ochilor și mă gândesc: acum mor. Apoi mă gândesc: am iubit destul, am scris prea puțin. Aș vrea să nu mor ca măcar să pot să mai scriu. Aș vrea să nu mor ca să mai petrec timp cu frații mei, pare întotdeauna că mai e mult, dar nu știi niciodată. Aș vrea să nu mor ca să ajung la o cunoaștere spirituală mai adâncă. Aș vrea să nu mor ca să lupt împotriva in justiției sociale. Aș vrea să nu mor, iar dacă mor e bine să știu că am iubit destul, că am fost un om relativ ok și că oricum mi se iartă dacă mor tânără. Apoi mă gândesc: ce bine ar fi să existe o aplicație care să le trimită mesaje tuturor oamenilor pe care-i iubești, dacă treci printr-un accident de avion. Toate astea se întâmplă în capul meu foarte priceput în a dezvolta capcane anxioase în timpul a zece minute de turbulențe. Cea mai nasoală o simt când sunt în baia minusculă și avionul se mișcă atât de tare și mă gândesc: aici ar fi chiar cel mai absurd loc să mor.

La două zile după ce m-am întors din călătorie, ne-am despărțit. Ca și alte dăți, în seara despărțirii am venit acasă, m-am prelins pe ușa de la intrare și așezată pe podea am început să plâng. Prietenul meu, același prieten, un prieten minunat - a venit și m-a luat în brațe. Am plâns, am plâns, până m-am oprit. În prima noapte l-am rugat să doarmă cu mine, de acolo înainte am dormit singură. Faza cu serialele non stop a durat câteva zile - mă uitam pe Netf-

lixul ei, al fostei iubite, până n-am mai suportat să-i văd numele la fiecare sfârșit de episod. Am dat log out, am încercat să-mi fac alt Netflix pentru o lună gratuită pe care o oferă ăștia ca să te atragă - n-aveam bani pe card și n-amers. Așa s-a terminat perioada de trei sau patru zile cu seriale nonstop.

În următoarele zile am fost la bibliotecă și am lucrat, ceea ce ar fi părut imposibil cândva, iar acum am reușit să fac muncă intelectuală în toiul suferinței și am simțit că am crescut. Mă durea în pauze, mă durea uneori și în timp ce lucram - dar puteam să mă las prinsă de un text și să nu exist decât eu și el pe lume.

Poate nu urma să trăiesc moartea lui de fiecare dată, după fiecare pierdere, așa cum îmi era întotdeauna frică. Poate o trăisem destul. Sau poate urmează s-o mai trăiesc în fragmente mici toată viața.

Poate chiar mi-a ajuns și m-am eliberat de ea aproape de tot, cât dracu' să tot trăiești o moarte. Să mă lase odată. El cu siguranță nu trăiește nimic de acolo de unde e, e nedrept ca eu să trăiesc atâta durere.

El a fost tata. Mă rog, undeva în mine întotdeauna o să fie.

N-o să spun nici povestea relației, nici a despărțirii. Ea, fosta iubită, îmi dădea acum câteva zile o poză cu o pagină dintr-o carte. Era o meditație foarte interesantă a unei scriitoare despre ce înseamnă și cum e să scrii despre persoanele apropiate. Dilema tuturor scriitoarelor care vor și să scrie, dar și să aibă grijă de cele din jur când scriu, să nu calce pe capete în textele lor.

Concluzia era că pentru a scrie cu grijă despre cele apropiate trebuie să-ți imaginezi procesul de scris ca un fel de a ține, a ține în brațe oamenii despre care scrii. Să îi pui în cuvinte cu aceeași tandrețe.

Nu o să vorbesc mai mult despre relație sau despre motivele despărțirii pentru că nu pot să țin nimic în brațe acum. E prea aproape și prea vie ruptura, nici vorbă de ținut în brațe. Iar din supărare nu vreau să scriu, mi se pare nedrept. Până la urmă în cuvintele astea eu am puterea și

e responsabilitatea mea ce fac cu ea.

Ce-o să spun în schimb este ce am făcut azi. Azi, o zi după trei săptămâni, am făcut pentru prima oară baie în cadă. Mi-am pus apă cu sare, lumină mică și caldă (urăsc luminile care vin din tavan) și m-am bagat în apa calduță ca într-un cocon. Mi-am luat genunchii în brațe, am așteptat să se umple, am oprit apa. Am rămas eu cu mine și cu corpul meu. Cea mai lungă relație din viața noastră, eu cu mine și cu corpul meu. Alte persoane vin și pleacă, corpul meu întâlnește alte corpuri, unele îl tensionează, altele îl relaxează, unele îl bucură, altele îl sperie, de altele se atașează și în anumite momente fuzionează și nu mai știe unde era și deși poate fi aproape magică fuziunea, apoi se întoarce întotdeauna acasă. Cea mai lungă relație.

Mi-am atins stomacul, locul durerii. Întotdeauna locul durerii pentru mine, zestre de la mama.

Mi-am retras mâna rapid, apoi m-am întors. Am început să-mi mângâi cu un deget stomacul. E ok, sunt cu tine, sunt aici. Cine ești?

Apoi deodată mi-am dat seama, mi-am dat seama cine locuiește în stomacul meu. Realizarea asta a venit ca urmare a unui gif primit ieri pe mess și a unui cățel pe care l-am mângâiat la terasa unei pizzerii.

În stomacul meu locuiește un cățel albastru și trist. Un cățel albastru și trist, cu urechi mari ca niște prosoape, cu boticul lăsat pe lăbuțele din față. E mic, adică de talie medie și aș putea la fel de bine să mă împrietenesc cu el, dacă tot îi închiriez stomacul. Ți-e sete? Îl întreb. Cu siguranță ți-e sete. Mă ridic din cadă, iau sticla cu apă de lângă și beau din ea. Mă bag la loc. Poate îi e și

foame. O să-l hrănesc când ies de aici.

Vrei să fim prieteni cât timp locuim împreună?

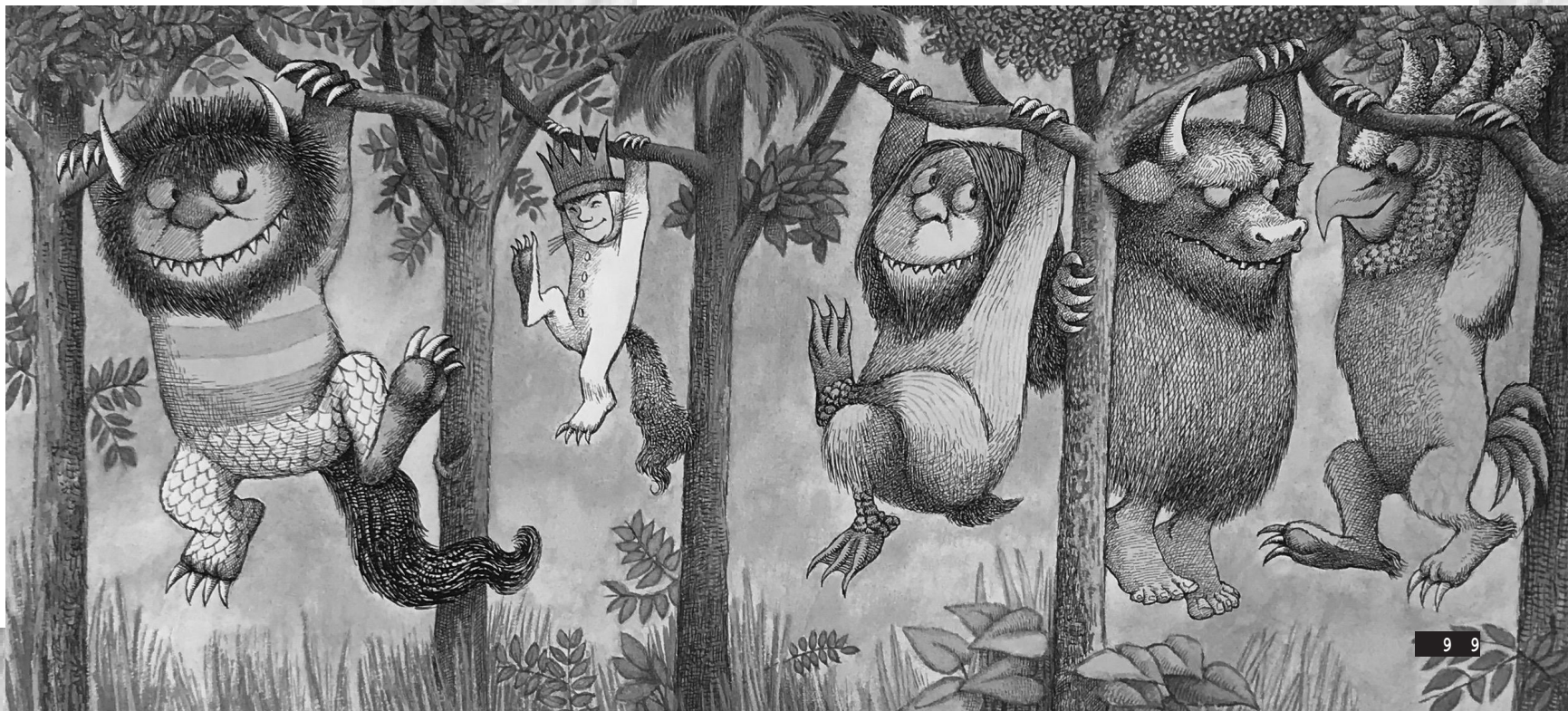
Cățelul albastru e durerea. Are o față moale și ușor de iubit. Pot să stau cu el, să-l mângâi pe cap, să-l las să doarmă cât fac alte lucruri. Apoi să mă întorc la el. Nu e imens, e ceva cu care pot să trăiesc, să scriu, să mănânc, să ies în oraș, să vorbesc cu prietene, să citesc cărți, să dorm.

Nu e o gaură neagră și însângerată în care să bag doar țigări și seriale. E un animăluț mic de care pot să am grijă.

Mă așez lângă el, îmi trec mâna după capul lui.

O să stau cu tine până o să fii gata să pleci.

SAȘA ZARE

Personalul este politic
- propuneri de bune practici în mediile activiste de stânga -

slutsandscholars

**„Energia canalizată prost
în conflictele noastre interne nu
face decât să ajute status quoul”**

Simone

În activism venim cu tot ce avem: cu corpurile, cu senzorialitatea, cu capacitatea noastră rațională și emoțională, cu cunoașterea și cu experiențele noastre, cu atitudini distructive internalizate, cu intuiții bune, cu dorința de a lucra împreună pentru o lume mai justă.

Suntem - noi, relațiile dintre noi și grupurile noastre ca ansamblu de relații - în proces continuu de schimbare. Credem că dacă analizăm aceste procese cu onestitate și curaj, diferențele dintre noi nu se vor transforma în prăpăstii care să ne îndepărteze pentru totdeauna, ci în prilejuri pentru o evoluție a cunoașterii și activității noastre împreună.

Deși, în mod ideal, grupurile activiste de stânga ar trebui și chiar se străduiesc să fie spații eliberatoare, am simțit uneori, atât în grupurile extinse, cât și în cele restrânse de prieteni, și până și în cele safe - feministe, queer, antira-

siste - teamă, frustrare, singurătate sau chiar alienare. Am simțit, regretabil, nevoia de a ne retrage, de a dispărea; efectele unei priviri normative, imposibilitatea de a ne exprima.

Abordarea acestor sentimente nu este o chestiune „liberală”, individualistă sau nepotrivită în contextul luptelor noastre. Ea se încadrează în sfera credinței că „Personalul este politic.” Credem că aceste stări și blocaje se pot depăși în trei feluri:

prin eforturi personale, prin analiză critică și prin contribuția întregului mediu activist.

Diferența dintre individualism și „personalul este politic”

Narativele privitoare la experiențele personale servesc nu la a centra atenția asupra individului, ci la a identifica experiențele comune ale celor care aparțin grupurilor care se confruntă cu aceleași tipuri de opre-

siune. De exemplu, e nevoie ca femeile, care sunt socializate în ideea că munca domestică e o sarcină care le revine exclusiv, să poată desfășura narative personale despre sentimentele lor în legătură cu asta. Sentimentele noastre personale când ne confruntăm cu priviri normative și obiectificatoare trebuie exprimate, dacă vrem să înțelegem substanța lor comună, efectul presiunii al cărei obiect suntem toate.

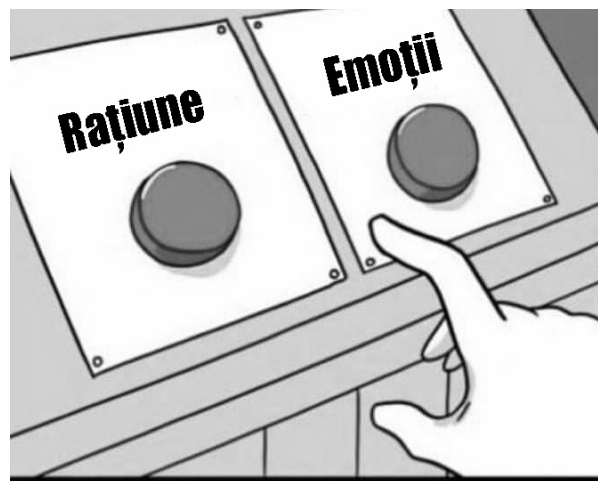
Grupurile activiste nu sunt oaze utopice rupte de lume ai căror membri să fi deconstruit toate atitudinile patriarhale, heteronormative, elitiste, rasiste internalizate, acesta este un efort continuu, zilnic.

Ne-am gândit că pentru a ajuta acest efort, ar fi util să vorbim despre 8 situații în care nu am simțit apartenența la grupurile noastre, să le analizăm și să propunem în fiecare caz o direcție pe care o considerăm mai bună.

1. Când am mărturisit că suferim de stări anxioase sau depresive

Hetero-patriarhatului neoliberal, colonial și autocolonizator alienează, însingurează și impune, pentru neprivilegiați, idealuri

imposibile ale succesului, creând o angoasă constantă. Suntem, cele mai multe dintre noi, supuse situațiilor precare sau temerii de sărăcie, nesiguranței locative, violenței îndreptate împotriva persoanelor queer, hărțuirii, temerii de eșecul social și profesional. Munca politică presupune cunoașterea și opoziția față de contextul macrosocial/economic/cultural care provoacă depresie și anxietate.

Totuși, această critică nu trebuie să presupună lipsa de empatie față de persoanele care suferă. Suferința lor este reală, punctuală, se resimte în prezent. Faptul că înțelegem în teorie (deseori confundată sau numită „rațională”) că depresia și anxietatea sunt răspunsuri individuale la sisteme de opresiune, nu anulează automat suferința și nu dă în mod magic putere și energie pentru transformarea suferinței în capacitate de acțiune. Înțelegerea în teorie este incompletă fără înțelegerea trăită/afectivă/intuitivă/empatică, iar o înțelegere complexă are loc mult mai lent. În plus, transformările bruște, deciziile de schimbare a comportamentului care nu survin în timp, organic, presupun de multe ori blocarea sau reprimarea emoțiilor.

Responsabilizarea persoanelor care suferă peste puterile lor, așteptarea ca ele să iasă din suferință prin simpla înțelegere a contextului macro al suferinței nu folosește decât la îndepărtarea lor și duce chiar la abandonarea acestor persoane.

Propunem în schimb activarea empatiei pentru suferința

prezentă și lucrul activ la construirea unei comunități de sănătate mintală radicală (vezi articolul din Dysnomia 1 despre SMR).

2. Când am spus că mergem la psiholog

În mare parte psihologia și terapia se înscriu, practic și discursiv, în neoliberalism. Terapia cognitiv comportamentală, de exemplu, promite să „repare” omul în 10 ședințe, cu minim recurs la analizarea trecutului. Scopul multor astfel de demersuri terapeutice este ca persoana să devină funcțională: să se „integreze” la job, să-și rezolve „problemele cu autoritatea”, să devină o mamă sau o soție bună, să nu se mai „victimizeze”... Psihologia practică de obicei în contextul nostru local nu abordează problemele personale în contextul unei critici sociale, ci încearcă să ajute individul să se adapteze. Cauza problemei este întotdeauna la purtătoare, în trecutul și în comportamentul ei, și nu în ordinea socio-culturală („De ce terapeuții ar trebui să discute despre politică” <https://goo.gl/uiA9Bv>).

Dar din nefericire, critica mersului la psiho-

log ca acțiune și practică individualistă incompatibilă cu luptele noastre nu este susținută de existența unei alternative radicale.

Cum spuneam și la punctul anterior, propunerea noastră este de a investi mai mult efort în crearea de grupuri de susținere:

- pentru persoane LGBTQ care se confruntă cu opresiune zilnic, în toate contextele sociale;

- pentru femei care trec prin agresiune, hărțuire sexuală, violență domestică, viol;

- pentru bărbații care se luptă cu toxicitatea idealului unei masculinități imposibil de atins - care cere succes economic, profesional, atitudine macho, reprimarea feminității etc.

Propunem, în locul criticării persoanelor care merg la psiholog, crearea cadrului pentru oferirea de susținere emoțională din partea colegilor, mai concret, dezvoltarea în interiorul grupurilor activiste a unor modalități și practici care să ajute punctual persoanele cu probleme emoționale/mentale: grupuri de sprijin; susținere materială etc.

Se poate ca susținerea

emoțională, oferirea de spațiu pentru analiza emoțiilor „personale”, empatia cu persoanele care merg la psiholog, combinate cu o critică împreună a contextului sistemic/opresiv să ducă, în timp, la o schimbare organică și colectivă, și la atenuarea stărilor emoționale negative.

3. Când ni s-a spus că accentul pe emoții este individualist

Deseori în contextele discuțiilor publice sau din grupurile activiste extinse, ni s-a spus că accentul pe emoții este individualist, narcisic, accidental și fără valoare politică.

Nu susținem nici noi situațiile în care discuțiile politice, dezbaterile sau întâlnirile organizatorice sunt monopolizate de persoane care își exprimă constant sentimentele. Avem încredere că fiecare dintre noi poate identifica și respecta limitele într-o astfel de discuție.

În același timp, a susține că în dezbaterile noastre sau în discuțiile de orice fel nu este implicată decât rațiunea în vederea unor scopuri comune „universale” și în orizon-

tul „obiectivității” reci, înseamnă a comite pentru a cine știe a câta oară erorile tradiționale ale stângii masculine.

Obiectivitatea și adevărul nu apar decât odată cu luarea în serios și înțelegerea cunoașterii și a modalităților specifice de cunoaștere ale grupurilor istoric oprimate - femeile, persoanele rome, persoanele queer. Modalitățile noastre de cunoaștere includ afectele, intuiția, răspunsurile emoționale și corporale la anumite situații și așa mai departe.

Un activism de stânga local onest și serios trebuie să ia în considerare cunoașterea aceasta neprivilegiată în tradiția culturii occidentale, inclusiv emoțiile.

Trebuie să recunoască potențialul revoluționar pe care îl are reconsiderarea emoționalității și deconstruirea binomului rațiune/afect în cunoaștere - această este propunerea noastră.

4. Când problemele personale, emoționale sau de sănătate mintală nu ne-au permis să participăm la acțiunile grupurilor noastre

Munca politică cere o mobi-

lizare constantă și un efort permanent. Este important să ne strângem energia și resursele ca să participăm la acțiunile grupurilor noastre, aceasta fiind printre modalitățile de bază prin care se poate construi o mișcare politică. E esențial să facem eforturi permanente ca să ieșim din zona personală de confort și să participăm la proteste - chiar sau poate mai ales atunci când ele sunt mici și când ni se pare că nu contează prea mult dacă participăm sau nu.

Suntem însă conștiente și de faptul că multe dintre noi se confruntă cu depresia, anxietatea și alte afecțiuni psihice care ne limitează capacitatea de participare. Credem că practicarea empa-

tiei în loc de tragerea la răspundere este mai eficientă și mai valoroasă din punct de vedere politic. Pentru persoanele introvertite și timide, afectate de anxietate, depresie sau altele, responsabilizarea nu are efectul mobilizării, ci alimentează tendința de izolare.

„De ce nu ai putut veni? S-a întâmplat ceva? Cum te simți? Pot să ajut?” sunt întrebările cu care propunem să ne întâmpinăm unele pe altele atunci când am lipsit de la o acțiune.

Propunem: empatie înaintea responsabilizării; responsabilizare blândă, nu punitivă, de pe poziții egale, care să arate grija și afecțiunea; discuții despre cât de valoroasă este contribuția tuturor în acțiunile noastre.

5. Când ni s-a spus că activismul înseamnă doar un anumit tip de acțiuni (activitate publică, de propagandă, participări la proteste și evenimente)

În contextul local, avem nevoie de formele consacrate ale activismului radical - organizare de proteste, acțiune directă, pedagogie și propagandă, organizare de dezbateri, acțiuni de soli-

daritate ș.a.m.d.

În același timp:

Vrem să afirmăm importanța activismului din poziția în care ne aflăm (de clasă, de gen etc.) înaintea celei care implică vorbitul în numele unor oameni cu care suntem solidare, dar opresiunea cu care se confruntă e diferită de a noastră.

Vrem ca activismul nostru să implice resursele pe care le avem, fiecare, cunoașterea pe care o avem, posibilitățile emoționale pe care le avem. Considerăm valide și legitime diferite forme de activism indiferent de gradul de energie depus.

Vrem să facem ce știm mai bine, punându-ne resursele și experiența în valoare. Activismul poate să însemne și meme-uri politice, vlog-uri, podcast-uri, benzi desenate, crearea de spații sigure și întreținerea lor (curățenie, reparații, etc.)

muncă de îngrijire în familie, susținere emoțională pentru prieteni și tovarăși.

Nu avem decât de câștigat dacă deschidem definiția activismului și dacă nu îi lăsăm pe cei mai încrezători dintre noi să o restrângă.

6. Când am spus că nu ne conectăm cu, că nu ne regăsim în, că nu suntem confortabile citind și discutând doar despre scrierile teoretice, istorice, eseistice care aplică o privire de ansamblu, care se uită la fenomenele macro-istorice și cuprind spații foarte mari.

E important să cunoaștem și să producem discursuri teoretice radicale pentru ocuparea acestui spațiu și deconstruirea/contracurarea narativelor hegemonice și opresive - și unele dintre noi chiar asta fac! Ca femei și ca persoane queer, producerea de discurs teoretic ne poate da putere, din moment ce structurile dominante ne-au marginalizat, asociindu-ne cu producerea de cunoaștere de rangul doi, populară, mistică, emoțională.

În plus, în condițiile în care lumea întreagă este din ce în ce mai conștientă că neoliberalismul colapsează

în fascism, visăm la un feminism care să îmbine întotdeauna energia și victoriile luptelor politice de recunoaștere (a grupurilor marginalizate) cu lupta de clasă. Considerăm esențială dimensiunea de stânga a feminismului, includerea permanentă a dimensiunii de clasă în luptele sale, idee pe care o moștenim de la teoreticienele feministe din valul II, al căror discurs despre gen a mers întotdeauna împreună cu cel anticapitalist - unul teoretic și cu puternice rădăcini în tradiția filozofică occidentală.

În același timp prin acțiunile noastre vrem să reafirmăm validitatea tuturor tipurilor de cunoaștere:

dallasfeministcollective

o bandă desenată despre experiența unei persoane queer nu ar trebui să fie considerată mai puțin validă decât o antologie de eseuri de filozofie politică. Pentru că, inclusiv în grupurile activiste de stânga, discursul dominant delegitimează toate tipurile de cunoaștere în afara celei „raționale și obiective”, simțim nevoia unei recalibrări și centrări pe acestea.

7. Când nu ne-am simțit confortabil să ne spunem părerile într-un mediu foarte masculin - dominat de persoane masculine care ocupă mult spațiu. De ce e complicat vorbitul în public?

Recunoaștem și afirmăm importanța creării de cât mai multe contexte - debateri, întâlniri, forumuri, cursuri - în care să fie afirmate și vehiculate idei revoluționare. Dar ele au de obicei un etos excluzionar pentru persoanele non-masculine și non-educate în sens tradițional.

Anxietatea vorbitului în public este o experiență care ne caracterizează doar pe unele dintre noi și poate fi de neînțeles pentru tovarășii și tovarășele noastre pe care

nu le afectează. La multe dintre aceste întâlniri vorbesc în special bărbații; în special persoanele foarte educate (cu facultăți, master, doctorate); în special într-un limbaj elitist, centrat pe raționalitate și pe o dimensiune macro-.

E un clișeu obositor, dar se întâmplă în continuare prea des ca bărbații intelectuali de stânga să ne explice cum stă treaba, reducându-ne la tăcere și ne-luând în calcul posibilitatea de a învăța din cunoașterea noastră.

Considerăm că este extrem de important ca persoanele care creează contexte pentru vehicularea ideilor revoluționare să fie conștiente de:

- nevoia de a crea în același timp un spațiu - fizic, mental, emoțional - pentru ca persoanele care structural și istoric sunt/au fost reduse la tăcere să poată vorbi, fără să facem însă concesii de la crezurile noastre politice și fără să cedăm spațiul vehiculării permanente a unor idei reacționare;

- nevoia de a critica și de a construi formele de expresie elitiste, fără însă ca acest lucru să blocheze posibilitatea acelorora dintre noi

care au o formație teoretică, academică, intelectuală, să se exprime - contăm pe capacitatea lor de a-și adapta discursul și de a-l face întotdeauna cât mai funcțional;

- nevoia de a recunoaște validitatea tuturor tipurilor și modalităților de cunoaștere (corporală, afectivă etc.), și nu doar a celor care vin din tradiția intelectuală vestică și din legitimitatea dată de instituțiile de învățământ superior.

8. Când am scris autobiografic și ni s-a spus că nu e suficient de politic

Există un tip de literatură/scriere apolitic, estetic, narcisic, centrat pe excepționalitatea individuală, care invizibilizează alte subiectivități și contextul socio-politic. Mare parte din literatura care se scrie în spațiul românesc poate fi caracterizată astfel.

Dar tocmai de aceea este nevoie să facem diferența între acest tip de text care contribuie la structurile culturale ale opresiunii, care vin din poziția „geniului neînțeles”, singuratic și omniscient (întâmplător hiper-masculin, dar une-

ori și burghez-feminin) - și scrierile care descriu subiectivități marginale care se autoafirmă. Aceste scrieri au potențial radical de emancipare și solidarizare.

Credem că mediile revoluționare/radicale trebuie să încurajeze acest tip de scriere autobiografică, dintr-o postură asumat și conștient politică.

DOUĂ DYSNOMII

DOES IT SPARK JOY?

Mare MARE DISCLAIMER: scriu pentru feministe intersecționale: anticapitaliste, antirasiste, antihomofobe, antitransfobe, antinaționaliste, antifasciste!!!

Se face un an de când s-a decis că va fi referendumul inițiat de cpf. Un an în care toată propaganda generată din interiorul și din partea partizanilor săi a transformat spațiul public. Violențele homofobe și transfobe s-au mutat de la atacuri împotriva unor indivizi la atacuri organizate împotriva întregii comunități; de la discursuri încărcate de ură, "miștouri" homofobe și transfobe pe forumuri obscure și hăndrăleală la bere - la umplut orașul cu stickere, afișe, postere, la emisiuni tv, articole în media populară, atât clasică cât și online. Dacă unii își mascau ura în spatele unei logici întortocheate, acum au căpătat curaj să o expună direct. Acum nu mai suntem bolnave și bolnavi, suntem ideologie de gen. Acum suntem o armată de ideologi care „murdăresc sistematic cultura și viața „sărmanilor români”.

Așa că acum merg pe stradă un pic altfel. Nu mi-era bine nici înainte, dar ceva s-a schimbat. Acum caut cu și mai mare disperare locuri în care să pot fi. Trag de mine, în toată depresia (pe care o tot târăsc după mine sau care mă tot târăște după ea, nici eu nu mai știu), să contribui la

locuri în care să pot fi, să putem să fim. Care noi? Noi astea și ăștia ne-normali, ne-albi, ne-români, ne-bărbați, ne-heteroi, ne-bogați, ne- și ne- și ne-ce? ne-ceva. Orice. Negații ale unor imagini construite din alte imagini.

Îmi doresc, am nevoie, vreau să fiu mai puternică, să fim mai puternice, să cresc și să creștem, vindecare atât pentru mine, cât și pentru noi.

Cum învățăm să fim împreună? Împreună în construirea unei lumi, unor locuri care să ne cuprindă, în care să nu fugim în depresie, frică, deziluzie, alienare.

Nu știu. Sunt într-un ditai blocajul. Nu-l simt ca fiind doar al meu. Îl văd în toate discuțiile online și offline, îl văd în toate dinamica grupurilor din care fac parte, îl văd în toate relațiile mele, îl văd în toate frustrările care nu primesc cuvinte, ascunse în spatele ochilor dați peste cap, pufăiturilor și corpurilor făcute mici, tensionate, îl văd și în toată media pe care o consum.

Așa că hai să învățăm să ne certăm. Hai să acceptăm că e normal să ne certăm. Hai să dăm spațiu certurilor. Nu sunt un capăt de lume. Hai să învățăm să luăm certurile și să facem ceva cu ele. Să nu le lăsăm să fie punctul unei propoziții. Și nu vreau să spun prin asta că trebuie să găsim soluții practice pentru orice problemă. Logica rațiunii mi se pare limitată și inutilă fără logica trăirilor, fără logica *de-construirii sistemelor de putere*, fără încredere, fără logica solidarității, fără logica vindecării, fără logica camaraderiei/tovărășiei (care poate sau nu să fie și prietenie intensă și relații romantice, erotice, dar să pornească de la principiile solidarității și echității). Cred că am nevoie, cum au zis și cele două Dysnomii, de un grup de vindecare și sprijin psiho-politic. Un grup crescut în spiritul personalul este politic, în care înțelegem că multe dintre angostările și frustrările noastre vin din lipsa de putere asupra propriilor vieți.

Hai să nu ne mai îndreptăm frustrarea neputinței și furia cu care vine la pachet tot împotriva noastră. Furia e minunată! E potență! E armă împotriva lor! A acelor care nu au „ne-uri” în față. A acelor care câștigă de

*hai să nu anulăm
oamenii pentru greșeli
pe care le făceam și
noi recent.*

pe urma noastră. Îndreptată, însă, împotriva noastră e blocaj. Toată energia aia frumoasă a furiei o transformăm în distrugere și îi pierdem tot potențialul creativ, de schimbare. Așa că hai să fim mai strategice când ne alegem luptele. Hai să fim mai strategice când alegem să (ne) certăm și cum o facem.

#metoo e un exemplu așa fain de deconspirare a unor bărbați în poziții de putere, dar și de scoatere în față a abuzurilor și violențelor sexuale prin care am trecut și trecem toate.

Pe când folosirea aceluiași mecanism de denunțare și pedepsire publice asupra unor persoane din rândurile noastre din cauza unui moment de ignoranță sau a unei confuzii de limbaj politic (lipsită de rea intenție) sunt așa dăunătoare.

Hai să fim mai strategice când alegem împotriva cui luptăm!

Aici nu mai am niciun îndemn pentru început, niciun „Hai să...”. Mă întreb însă ce înseamnă să fii aliată. Solidaritatea cu o cauză, de exemplu antirasismul este, până la urmă, pentru mine, o cauză, o speranță în acea altă lume mai bună. Dar nu e trăirea mea. Solidaritatea nu e doar empatie. Și nici empatia nu garantează că înțeleg complex rasismul. Așa că ce fel de aliată sunt? Nu una perfectă. Oricât aș vrea, o dau mereu în bară. Există aliate perfecte și aliați perfecți? Unde? Ce îi face să fie așa? Îmi pierd credința în existența lor. Și iarăși blocaj. Poate mai bine am fi complice decât aliate.

Atâta am stat în „jocurile olimpice ale oprimării” (io-s mai oprimată decât tine - fuckmyfuckinglife! mă doare capul!) și în deconspirarea ismelor din interiorul grupurilor no-

astre, că parcă am uitat că pe toate ne fute lumea așa cum e acum: capitalistă, rasistă, patriarhală, heteronormativă.

Într-o cultură în care deja ne e frică și nu există spațiu să vorbim, să ne înăbușim cuvintele una alteia e blocaj. Asta nu înseamnă să nu ne asumăm ismele internalizate, nu înseamnă să ne negăm privilegiile doar pentru că există alte persoane cu și mai multe privilegii decât noi, nu înseamnă să lăsăm de o parte practicile faine prin care ne facem una alteia spațiu. Nu înseamnă nici să permitem abuzuri între noi, dar nu înseamnă nici să negăm că toate am fost sau avem potențialul de a fi de ambele părți ale abuzului.

Nu suntem blocate în niște forme statice, ne transformăm continuu, trăim în nuanțe fluide și multiple și asta e o bază mult mai puternică pentru o lume comună care ne integrează pe toate fără să ne absoarbă și aplatizeze.

Hai că am și un „Hai să..”:

Hai să fim mai înțelegătoare între noi,

hai să avem încredere că unele căcaturi nu vin din rea-intenție (de ex. limbajul inclusiv și emancipator politic poate nu e la îndemâna tu-

tutor),
hai să nu ne mai punem jos unele pe altele!

Hai să renunțăm la „solidaritatea” dogmatică, aia în care, dacă nu ești cum trebuie, ți se dă cu cancel.

Hai să construim o lume în care nu doar să fim lăsate să existăm, ci în care chiar vrem să trăim împreună cu toate vulnerabilitățile, imperfecțiunile, umilința și mândria de a învăța să fim mai bune unele cu altele și unele pentru altele!

iunie 2019

Dysnomia este o publicație independentă
feministă/queer/intersecțională.

Contactează-ne la:

dysnomia.fanfem@gmail.com

facebook.com/dysnomia.fanfem

ig: @dysnomia.fanfem

Suflete pereche:

Cutra - cutra.ro

GAP - artapolitica.ro

Rețeaua Critică - <http://reteauacritica.artapolitica.ro/>

Literatură și Feminism

Zine/Fem - zine-fem.tumblr.com